

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 3/1998 – 41 pàgines

Sessió Ordinària del dia 16 de març de 1998

El dia 16 de març de 1998, dilluns, es reuneix a la Casa de la Vall el M. I. Consell General, en Sessió Ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 4/1998, que és el següent:

1- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'adhesió als estatuts del Centre Internacional d'Estudis per a la Conservació i la Restauració dels Béns Culturals -ICCRROM- revisats per l'Assemblea General en la seva XVIII sessió, el 21 d'octubre de 1993.

2- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de suplement de crèdit per fer front a les despeses derivades de les obres de construcció d'un centre d'autoaprenentatge de català al Pas de la Casa.

3- Examen i aprovació, si escau, de les esmenes a la totalitat presentades pel M. I. Sr. Jordi Torres Alís, en representació de l'Agrupament Nacional Democràtic, i pels M. I. Srs. Jaume Bartumeu Cassany, Vicenç Alay Ferrer i Simó Duró Coma, en representació del Grup Mixt al Projecte de llei per a la construcció del túnel d'Envalira mitjançant concessió administrativa.

4- Nomenament d'un membre de la Junta de Govern de l'Organisme de Ràdio i Televisió d'Andorra (ORTA).

5- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, del Grup Mixt, per escrit de data 30 de desembre de 1997, relativa a la Llei general del sòl.

6- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, del Grup Mixt, per escrit de data 30 de desembre de 1997, relativa a les declaracions efectuades pel

cap de Govern sobre la posició dels coprínceps respecte a la Proposició de llei reguladora de les unions familiars de fet.

7- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Vicenç Mateu Zamora i Vicenç Alay Ferrer, consellers generals, per escrit de data 8 de gener de 1998, relativa al Projecte de llei d'immigració.

8- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Vicenç Mateu Zamora i Vicenç Alay Ferrer, consellers generals, per escrit de data 20 de gener de 1998, relativa a la congelació salarial del personal de l'Administració i del salari mínim.

9- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Vicenç Mateu Zamora i Vicenç Alay Ferrer, consellers generals, per escrit de data 27 de gener de 1998, relativa a la creació de la Borsa de Treball.

10- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Vicenç Mateu Zamora i Vicenç Alay Ferrer, consellers generals, per escrit de data 3 de febrer de 1998, relativa al Projecte de llei de modificació de l'IMI.

11- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Jaume Bartumeu Cassany i M. Rosa Ferrer Obiols, del Grup Mixt, per escrit de data 20 de febrer de 1998, relativa a la política de promoció turística del Principat d'Andorra a través de l'esport.

12- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Vicenç Mateu Zamora i Vicenç Alay Ferrer, consellers generals, per escrit de data 26 de febrer de 1998, relativa a la Llei d'immigració i a les autoritzacions temporals.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Francesc Areny Casal i Miquel Àlvarez Marfany, síndic general i subsíndic general, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló
 M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer
 M. I. Sr. Miquel Alís Font
 M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany
 M. I. Sr. Francesc Areny Casal
 M. I. Sr. Josep Areny Fité
 M. I. Sr. Modest Baró Moles
 M. I. Sr. Ladislau Baró Solà
 M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
 M. I. Sr. Francesc Bonet Casas
 M. I. Sr. Miquel Casal Casal
 M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela
 M. I. Sr. Pere Cervós Cardona
 M. I. Sr. Josep Dallerès Codina
 M. I. Sr. Simó Duró Coma
 M. I. Sra. M. Rosa Ferrer Obiols
 M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles
 M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó
 M. I. Sr. Antoni Martí Petit
 M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora
 M. I. Sr. Francesc Mora Sagués
 M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons
 M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó
 M. I. Sr. Marc Pintat Forné
 M. I. Sr. Enric Tarrado Vives
 M. I. Sr. Jordi Torres Alís

El M. I. Síndic General ha excusat l'absència dels M. I. Srs. Guillem Areny i Jordi Serra, per trobar-se fora del país.

També hi és present el M. I. Sr. Marc Forné Molné, cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Estanislau Sangrà Cardona, ministre de la Presidència; Albert Pintat Santolària, ministre de Relacions Exteriors; Susagna Arasanç Serra, ministra de Finances; Enric Casadevall Medrano, ministre d'Economia; Lluís Montanya Tarrés, ministre d'Interior; Josep M. Goicoechea Utrillo, ministre de Salut i Benestar; Carme Sala Sansa, ministra d'Educació, Joventut i Esports; Pere Canturri Montanya, ministre de Cultura, i Enric Pujal Areny, ministre de Medi Ambient i Turisme.

Assisteix també a la sessió el Sr. Carles Santacreu Coma, secretari general del Consell General.

(El Sr. Enric Tarrado Vives, secretari de la Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les 16.15h)

El M. I. Sr. Síndic General:

Passarem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia.

1- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'adhesió als estatuts del Centre Internacional d'Estudis per a la Conservació i la Restauració dels Béns Culturals -ICCRUM- revisats per l'Assemblea General en la seva XVIII sessió, el 21 d'octubre de 1993.

La Proposta fou publicada en el Butlletí número 24/1997, del 21 de novembre.

No s'ha presentat cap esmena.

Alguna intervenció per part del Grup Mixt?

L'Agrupament Nacional Democràtic?

El Grup Lliberal?

Sí, Sr. Pere Cervós, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Pere Cervós:

L'article 34 de la Constitució diu que l'Estat ha de garantir la conservació, la promoció i la difusió del patrimoni històric cultural i artístic d'Andorra.

La conservació d'aquest patrimoni comporta una formació per part de personal adequat i uns contactes permanents amb altres institucions, que arreu del món desenvolupen aquesta tasca.

La UNESCO ha tingut cura de promoure que els seus estats membres puguin desenvolupar les tasques de conservació del patrimoni, mantenint una política comuna a través del Centre Internacional d'Estudis per a la Conservació i Restauració dels béns culturals, l'ICCRUM.

Per pertànyer a aquesta entitat, Andorra, entre altres possibilitats, podrà beneficiar-se de la formació del personal dedicat a l'àmbit de la conservació i de la restauració.

Igualment, podrà aportar als fòrums internacionals les experiències i resultats dels treballs que sobre el patrimoni està realitzant, especialment en la conservació del romànic, els retaules gòtics o la recuperació de la indústria del ferro.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Bé, doncs, proposo que quedi aprovada per assentiment.

Doncs, queda aprovada.

Passem al punt 2 de l'ordre del dia.

2- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de suplement de crèdit per fer front a les despeses derivades de les obres de construcció d'un centre d'autoaprenentatge de català al Pas de la Casa.

El Projecte fou publicat en el Butlletí número 26/1997, del 4 de desembre.

No s'ha presentat cap esmena.

Alguna intervenció?

Cap intervenció?

Doncs proposo, també, que quedi aprovat per assentiment.

Doncs, queda aprovat.

Passem al punt 3 de l'ordre del dia.

3- Examen i aprovació, si escau, de les esmenes a la totalitat presentades pel M. I. Sr. Jordi Torres Alís, en representació de l'Agrupament Nacional Democràtic, i pels M. I. Srs. Jaume Bartumeu Cassany, Vicenç Alay Ferrer i Simó Duró Coma, en representació del Grup Mixt al Projecte de llei per a la construcció del túnel d'Envalira mitjançant concessió administrativa.

El Projecte de llei fou publicat al Butlletí número 27/1997, del 17 de desembre.

Les esmenes a la totalitat presentades per l'Agrupament Nacional Democràtic i pel Grup Mixt han estat publicades al Butlletí número 1/1998, del 19 de gener.

Demana als grups que les han presentat, si volen fer el debat i la votació conjunta a les dues esmenes, o si prefereixen que es facin debats i votacions separades.

(Se senten veus)

Conjunt.

Doncs, passo la paraula a l'Agrupament Nacional Democràtic per exposar la seva esmena. Té la paraula el Sr. Jordi Torres.

El M. I. Sr. Jordi Torres:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

Per endavant diré que l'esmena a la totalitat presentada per l'Agrupament Nacional Democràtic al Projecte de llei per a la construcció del túnel d'Envalira mitjançant concessió administrativa no vol ser ni és un rebuig al túnel d'Envalira. Com de costum, Sr. cap de Govern, no diuen les coses pel seu nom. Amb aquest Projecte de llei i llegint l'articulat, constatem que el que ens demana és pronunciar-nos sobre una concessió administrativa i sobre un crèdit extraordinari a 10 anys. En deduïm, doncs, que el títol de la Llei és enganyós, vist que aquest parla de la construcció del túnel d'Envalira.

Aquesta M. I. Assemblea ja s'ha pronunciat, moltes vegades, pel que fa referència a la necessitat de construcció d'aquest túnel. Des del Grup Parlamentari de l'Agrupament Nacional Democràtic, en la sessió del 30 de juny de 1995, ja vam dir "Sí al túnel d'Envalira amb fórmula de concessió i sí a un millor accés al Pas de la Casa". Aquell dia, el Consell General es va pronunciar majoritàriament a favor de la: "Proposta relativa a la construcció, explotació i manteniment del túnel d'Envalira per concessió administrativa" presentada pel seu Govern.

Doncs bé, pel que fa referència a la construcció del túnel d'Envalira, el nostre posicionament continua essent favorable, sempre que, l'accés al Pas de la Casa-l'Ospitalet gaudeixi d'un tractament especial que permeti, en tot moment, la seva utilització. Però la Llei que vostè ens presenta, Sr. cap de Govern, és una Llei de finançament de la subvenció d'aquest Projecte i de concessió administrativa.

En primer lloc, li diré que no compartim el criteri emprat per vostès de derogar, en aquest cas, dues lleis: la de finances públiques, pel que fa al termini d'amortització del deute, i la de contractació pública, pel que fa al fet d'allargar de 5 a 50 anys la concessió, tal com la defineix aquesta Llei. Des de l'Agrupament Nacional Democràtic ens decantem, quan un cas d'aquest esdevé necessari, per no canviar les lleis afectades, perquè demà quan aquesta necessitat vingui a demanda d'una altra administració, com pot ésser per exemple, un comú, és que el Consell General també s'avindrà a derogar aquesta Llei? O no entraran en joc interessos polítics que poden decantar cap un costat o l'altre?

Entenem, doncs, Sr. Forné, que no ens podem arreglar les lleis a mida, al moment que ens interessa, perquè si és així ja no ens calen lleis.

En l'article 2 demana que s'aprovi un crèdit extraordinari i una despesa plurianual de 6.213 milions de pessetes. Miri, Sr. cap de Govern, posi's un moment al nostre costat i al nostre lloc: com pot

demanar-nos que li aprovem tal despesa si no coneixem res de com s'han fet ni com s'han portat a terme les coses! No sabem com s'han fet.

Avui, sí que és cert que sabem quines empreses han participat al concurs de concessió, però això gràcies a la resposta del Govern a unes preguntes del conseller del Grup Mixt, Sr. Jaume Bartumeu.

Sr. cap de Govern, per implicar-nos i aprovar una Llei com aquesta, com a mínim hem de gaudir de la informació que té vostè, i que suposo que deu haver facilitat a la seva majoria. Si no és així, no ens aventurarem a donar el nostre vot afirmatiu, perquè no tenim resposta a les nostres preguntes. No s'hagués pogut negociar millor? La subvenció és l'adequada? El termini de concessió no podia ser inferior a 50 anys? És la "mínima aportació", com deia el Sr. Casadevall a la seva intervenció a la sessió del Consell General del 30 de juny de 1995?

Tota aquesta falta d'informació fa, que des de les files de l'Agrupament Nacional Democràtic, una vegada més, haguem de recórrer a presentar-li una esmena a la totalitat a un Projecte de Llei per no fer, al nostre entendre, les coses ben fetes.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Passo la paraula al Grup Mixt per exposar la seva esmena. Intervé, primerament, el Sr. Simó Duró.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies, Sr. síndic.

El dia 13 de gener proppassat, formulava esmena a la totalitat amb retorn, del Projecte de Llei per a la construcció del túnel d'Envalira mitjançant concessió administrativa, al Govern. Esmena que mantinc amb l'esperança que aquest Ple, pel bé de tots, consideri aquesta concessió administrativa poc sospesada, poc elaborada, redactada ara per ara, a judici meu, al marge de la legalitat.

Passo, una vegada més, sobre la forma emprada pel Govern en la presentació del Projecte de Llei, en el sentit que aquest no està documentat tal com ho prescriu el Reglament del Consell General. La contesta a les preguntes del Sr. Bartumeu posen en relleu que el més calent està a l'aigüera.

En aquest context, al meu entendre, de presentació de Projecte de Llei incompreensible, intentaré demostrar la poca elaboració, maduresa i substantivitat d'aquest Projecte de Llei sobre el túnel d'Envalira.

En un Estat on impera la primacia del dret, he de recordar, perquè s'oblida, que un text contra el qual

no s'ha recorregut, per tal que prevalgui un seriós funcionar de l'Estat, té plena vigència pel ciutadà, pel Govern com pel Consell General.

El Codi de l'Administració, en el seu article primer resa: "L'ordenament jurídic del Principat es subjecta als principis de legalitat", i més lluny diu: "interdicció de tota arbitrarietat". Amb la seva Proposta de: "exigeix un termini d'amortització superior al que preveu l'article 29 de la Llei general de les finances públiques, de data 19 de desembre de 1996", el Govern vulnera la Llei vigent en la matèria, i aquí no val invocar desús del text, car, quan el Govern elaborà la seva proposta, feia a penes sis mesos que el Parlament l'havia aprovat.

Encara més, amb la seva Proposta de: "es derogui en aquest cas, el termini de cinc anys previst en l'article 31.3, de la Llei de contractació pública i s'estableixi en cinquanta anys", en no aplicar la Llei vigent, novament s'incorre en una clara i manifesta arbitrarietat. El Codi de l'Administració precisa, a l'article 105, que la concessió administrativa no podrà excedir un termini màxim de trenta anys.

Penso, doncs, que hi ha prou arguments de dret per endreçar aquest Projecte de construcció del túnel d'Envalira i substituir-lo per un que compleixi la norma; si bé refuto aquesta presentació, crec necessària una via de comunicació ràpida i segura, que estableixi contacte entre les dues vessants. Cal canviar el Projecte de Llei ajustant-lo al dret.

Si encara escau, políticament vull recordar -no és una tossuderia personal- que en la sessió del 5 d'octubre, el portaveu de la Coalició Nacional Andorrana, 5 d'octubre de 1995, manifestava: "entenem que no es pot concebre la construcció del túnel sense construir, al mateix temps, la carretera de la Solana fins a l'Ospitalet"; més lluny dèiem: "ens abstindrem a la votació de dita resolució", presentada el dia 4 de juliol de 1995, per Nova Democràcia, debatuda al Ple del dia 5 d'octubre de 1995 i acceptada per majoria.

Aquesta decisió s'enfronta de ple amb la resposta del Govern pàgina 5 del Butlletí del Consell General número 5/1998, del dia 6 de març -tot i que hagin passat prop de tres anys- quan es diu que "s'ha palesat la voluntat i el compromís de França d'assolir el corresponent Conveni, referent a la millora dels accessos, noves instal·lacions frontereres i enllaç directe del túnel d'Envalira amb la RN 22, en els millors terminis"; tonada que també podem ja llegir a la pàgina 39 del Diari Oficial del Consell General número 10/1995: "Voluntat i compromís", paraules buides de sentit pel cas, car no hi ha acord ferm.

A la qüestió del 1985, ja ambdues parts, França i Andorra, parlaren d'aquest Conveni; però, és clar,

Srs. del Govern, us cuideu de les coses sempre a l'últim moment i amb presses; en aquest sentit, vegi's encara allò que diu l'informe suara al·ludit.

El dia 26 de febrer -fa uns 15 dies- en una reunió tinguda entre el Sr. cònsol d'Encamp i el Sr. ministre de la Territorialitat, el Comú va prendre el compromís d'encarregar i disposar en la major brevetat un informe jurídic sobre aquest afer. Aquí encara es pot veure amb quina cura tracteu les coses.

Promeses i més promeses que no arriben mai. Després de palpar l'interès expressat pel nostre copríncep Chirac i la voluntat assegurada de la República Francesa per la consecució de l'obra, com pot ser creïble l'actuació del Govern, Marc Forné, que no negocia per aquest fet amb les empreses franceses i que, després, obre la seva maleta d'idees momentànies com són: les de bancs i societats franceses a Andorra. D'això en dic paraules fugisseres.

En resum, aquest Projecte de Llei ha de retornar al Govern.

He dit.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, té la paraula el Sr. Vicenç Alay.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. síndic.

A fi d'argumentar la nostra esmena a la totalitat al Projecte de Llei per a la construcció del túnel d'Envalira mitjançant concessió administrativa, crec oportú començar per un petit recordatori de les darreres intervencions sobre el tema en aquesta Cambra.

En l'exposició de motius del Projecte de Llei es diu que el 5 d'octubre de 1995 el Consell va aprovar la Proposta de construcció i explotació del túnel per concessió administrativa.

És cert que, en aquesta data, s'aprovà una proposta de resolució que completava una proposta prèvia discutida en la sessió del 30 de juny del mateix any, com ja s'ha comentat.

Val la pena recordar, però, el contingut de les intervencions dels diferents grups en aquelles sessions, sense entrar en el detall, evidentment.

Si bé és cert, que l'única veu taxativament discrepant de la Proposta va ser la dels consellers de la Massana, cal dir, però, que el vistiplau de la majoria dels grups favorables -o millor dit, no desfavorables- quedava fortament mediatitzat per

una consideració unànime: "que la construcció del túnel suposés una despesa mínima per a l'erari públic, vista la situació de les finances públiques i la manca d'una política d'ingressos de l'Estat, necessària per fer front a despeses d'aquesta magnitud".

Es feia aquesta reflexió perquè, tot i que des del Govern es parlava d'una construcció que no implicava cabals públics, començava a intuir-se, ja en aquell moment, que aquesta via podria esdevenir problemàtica, tal com ha acabat confirmant-se.

Posteriorment, en una compareixença en comissió del ministre d'Ordenament Territorial -així com en certes manifestacions dels membres del Govern a la premsa- se'ns corroborava, certament, que les empreses licitants exigirien una important aportació del Govern com a condició per assumir el Projecte i tirar-lo endavant.

Arran d'aquest fet, que, al nostre entendre, suposava una desviació substancial de la hipòtesi aprovada per la Cambra en les sessions citades, el nostre Grup va fer una constància en acta en el sentit que si l'Estat havia de subvencionar una part de l'obra, a IDN creiem que caldria valorar seriosament la possibilitat d'un traçat alternatiu, a cota més baixa, que justificués, per una qüestió d'interès general, la despesa generada.

En consonància amb aquesta preocupació, el nostre Grup va adreçar una pregunta, una sèrie de preguntes -més ben dit- al Govern, en data 12 de setembre de 1996, per aclarir aquests punts i exigir del Govern l'estudi de l'alternativa de túnel, del túnel de la cota baixa, si es confirmava finalment que la participació de l'Estat havia de ser prou considerable.

El Govern, en aquell moment, en contestes del cap de Govern, Sr. Forné, va dir que no disposava encara d'aquesta informació i el tema va quedar ajornat.

De llavors ençà (parlem del setembre del 96, fa un any i mig), l'única comunicació que hem rebut del Govern és aquest Projecte de Llei que implica una despesa estatal de 6.213 milions de pessetes -confirmant els nostres temors- i sense que se'ns hagi donat mai una explicació, ni de la inviabilitat ni de la inconveniència del túnel de cota baixa, a què fèiem referència, i que el nostre Grup, i com altres grups en aquesta mateixa Cambra, han estat defensant.

IDN, des d'aquí, vol tornar a deixar constància del nostre rebuig a l'alternativa que se'ns proposa, tant per qüestions d'interès i de rendibilitat (que en aquest cas són sinònims), com perquè suposa una despesa de més de 6.000 milions de pessetes amb els qualsensem que es podria sufragar obres d'infraestructura, al nostre entendre, força més

prioritàries que aquest túnel que es proposa, com pot ser, per posar un exemple, la descongestió viària del nus Andorra-Escaldes, o altres.

Ho hem dit i ho seguim repetint: el nostre Grup està decididament a favor d'obrir una via ràpida i segura de comunicació amb França (un túnel, evidentment), i de buscar solucions als problemes d'infraestructures del Pas de la Casa. Ara bé, seguim pensant que la solució és una altra i seguim reivindicant un estudi comparatiu de les dues propostes mencionades, la proposta actual i la d'un túnel a cota baixa que arribi fins a l'Ospitalet.

El nostre sí, el nostre vot favorable, en les sessions de l'any 1995, partia del supòsit que la construcció del túnel no representaria cap cost per a l'Estat i que aquest seguiria tenint les mans lliures per abordar altres obres d'infraestructura. La realitat actual és ben diferent, però: si fem el túnel en les actuals condicions, estem hipotecant la capacitat de l'Estat per fer front a altres necessitats -més prioritàries, com deia- i això per un Projecte que els propis termes de negociació de les empreses que han participat, evidencien com a poc rendible, la qual cosa -com deia abans- en altres paraules, es pot dir d'un interès més que dubtós.

Pel que cap esperar de la composició de la Cambra -tot i una lleugera dissidència o una puntual dissidència, i dues notòries absències- farà que hi hagi túnel; esmerçarem un bon grapat de milions -en una concessió, que ja s'ha comentat de 50 anys- i seguirem, almenys des del nostre Grup, reclamant importants obres, importants i necessàries, obres d'infraestructura que, bloquejats com estan els ingressos de l'Estat per la política de la majoria lliberal, continuaran sense poder-se fer, amb el resultat previsible d'anar agreujant la nostra economia i el nostre benestar.

Em podran titllar de demagog o catastrofista, paraules a l'ús. Tant se val. Em temo, però, que el temps no trigarà a donar-nos la raó.

Per acabar, i sense entrar en el contingut de la Llei pel que fa a terminis de concessió i d'amortització, que ja han comentat els meus companys, el Sr. Simó Duró i el Sr. Torres, -nosaltres considerem que aquest tema és relativament secundari-; dir que volem manifestar la nostra perplexitat per la resposta escrita del Govern a les preguntes formulades pel Sr. Jaume Bartumeu, de Nova Democràcia. Per una banda, la xifra del 17%, com a percentatge de la subvenció referit al total de l'obra, ens sembla una xifra altament maquillada a la baixa. Si estem parlant d'una construcció de 8.000 milions i poc més de pessetes, amb números planers, els 3.829 milions de pessetes de la subvenció, representen -si no m'erro

amb els números- un 42%, una xifra ben diferent i realment una xifra important.

Per altra banda, entenc, per les seves respostes, que el Conveni amb França per a la millora dels accessos encara no s'ha signat. Es parla de voluntat i es parla de compromís... M'afegeixo a les manifestacions del company Simó Duró, per dir que el més calent està a l'aigüera, i que a nosaltres ens costa d'entendre que significa això de la voluntat i del compromís.

En fi, que ni tant sols en aquests aspectes la cosa no està massa clara...

Per totes aquestes raons, el nostre Grup sotmet a la consideració del Ple aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, intervé el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies, Sr. síndic.

El Govern del Partit Lliberal haurà aconseguit, avui, una altra fita en el que sembla una llarga cursa per figurar en el llibre Guinness en un nou capítol dedicat als despropòsits polítics.

El Projecte de Llei per a la construcció del túnel d'Envalira mitjançant concessió administrativa és, a l'entendre de Nova Democràcia, un Projecte mal engiponat i presentat de qualsevol manera.

De qualsevol manera, menys de la manera que calia, si el Govern tingués el mínim respecte, que hauria de tenir, al Consell General, Assemblea representativa del poble andorrà.

Mitjançant una exposició de motius de tres curts paràgrafs i un text articulat de tres escarransits articles, es pretén que el Consell General aprovi una subvenció de 6.213 milions de pessetes a l'empresa adjudicatària (article 1 del Projecte), que s'aprovin en conseqüència un crèdit extraordinari de 621,3 milions de pessetes per aquest exercici pressupostari i una despesa plurianyal per una quantitat total de 5.591,7 milions de pessetes, repartida en 621,3 milions de pessetes cada any entre el 1999 i el 2007 (article 2 del Projecte).

A la vegada, en un tres i no res, el Govern demana al Consell General que derogui l'article 29.1 de la Llei general de les finances públiques (article 2 del Projecte de Llei) i que es derogui també l'article 31.3 de la Llei de contractació pública (article 3 del Projecte de Llei), perquè el Govern pugui firmar la concessió per a la construcció, l'explotació i el

manteniment del túnel d'Envalira i els seus accessos per un termini de cinquanta anys.

Tot i que sempre hem cregut necessària l'obertura d'una via ràpida de comunicació amb França que permeti salvar l'obstacle geogràfic del port d'Envalira, no podem donar suport a un Projecte que és un exemple especialment significatiu de la pràctica lliberal que tendeix a convertir aquest Consell en una Assemblea d'escolans d'amén.

Tot i que, també s'ha de dir, cada dia hi ha més baixes a l'escolania.

Com ens faltava informació -s'ha de tenir una gosadia sense límits, penso jo, per fer votar al Consell General 6.213 milions de pessetes, sense cap documentació annexa al Projecte- vam formular una pregunta al Govern demanant una sèrie de precisions.

La resposta a la nostra pregunta, a la qual diferents companys que m'han precedit han fet ja referències, que ha estat publicada al Butlletí del Consell General núm. 5/1998, de 6 de març, no ens permet pas modificar el nostre criteri.

Al contrari, ens acaba de convèncer que no és possible donar suport a aquest Projecte tal com es planteja.

Ho comentaré tot seguit en quatre apartats breus: el primer fa referència a la subvenció; el segon, a les negociacions amb França; el tercer, a les derogacions legislatives, i el quart, al que anomenem la sòlida fragilitat de la majoria que governa.

La subvenció:

A la llum, més aviat intermitent, de la resposta escrita del Govern a la meua pregunta, descobreixo que l'import total de la inversió de l'agrupació seleccionada s'ha xifrat en 8.806 milions de pessetes.

A continuació, el Govern ens diu que, després que el Ministeri va demanar uns aclariments, es pot "... considerar que l'import total de la inversió serà de l'ordre dels 10.000 milions de pessetes", no els 8.000.

I a continuació em diu que tot i que "... l'import total de la subvenció sol·licitada per l'agrupació d'empreses seleccionada és de 3.829 milions de pessetes" -3.829 milions de pessetes-, la subvenció que s'ha d'atorgar és de 6.213 milions de pessetes.

Tot i que no m'heu facilitat el càlcul d'interessos que permetés, per hipòtesi, arribar a aquesta multiplicació esfereïdora del 62% -62%- del total de la subvenció, que augmenta en 2.384 milions de pessetes -2.384-, entendreu que no puguem votar aquesta subvenció a cegues.

No puc, en conseqüència, acceptar que el percentatge de la subvenció referit al cost total de

l'obra sigui del 17,02% com em dieu en la contesta a la meua pregunta quan, segons els meus números - que veig que coincideixen amb els del company Vicenç Alay- el percentatge de la subvenció és del 43,5%, perquè un 43% de 8.806 milions de pessetes, fa 3.786 milions de pessetes. Això pel que fa a la subvenció.

Pel que fa a les negociacions amb l'Estat francès:

En la resposta del Govern a la meua pregunta es fa una relació de les reunions mantingudes en els darrers mesos amb l'Administració francesa, que convindrà corregir, per cert, quan es parla de reunions en els mesos de gener i febrer de 1997, òbviament s'està fent referència a reunions celebrades aquest any 1998.

En qualsevol cas, constato que, malgrat que el Projecte de llei que ara discutim no ho digui, l'informe, que també m'ha estat tramès, sí que diu que "... l'adjudicació acordada pel Govern en la sessió del dia 8 d'octubre de 1997 té caràcter provisional i la seva ratificació mitjançant la promulgació del Decret de concessió resta condicionada per part del Govern a la materialització d'un Conveni francoandorrà que permeti la connexió del túnel amb la carretera nacional 22 (que suposo que deu ser la 20), l'establiment d'un nou pas fronterer i la millora de les comunicacions".

De la resposta que m'heu donat en relació a la situació actual, a 3 de març de 1998, és a dir, fa molts pocs dies, les negociacions en aquest sentit amb l'Estat francès, hem de constatar, com ja ho ha fet el conseller Simó Duró, que el més calent és a l'aigüera.

I em consta que, a més, el Govern francès us ha demanat una presència d'empreses franceses en l'obra. Petició que em porta a un altre comentari pel que fa l'informe núm. 2574, de data 6 d'agost de 1997, del Ministeri d'Ordenament Territorial. Es tracta de l'informe d'avaluació de les ofertes admeses. Resulta que, junt amb la resposta que també ha estat publicada al Butlletí del Consell General, he rebut aquest informe com a documentació complementària.

A la pàgina 22 d'aquest informe hi figura la proposta de carta comunicant a l'agrupació seleccionada l'acord del Govern.

En aquesta carta hi llegeixo el següent:

"El Govern valora positivament que les obres es realitzin amb el màxim coneixement territorial, així com el compromís (subratllo el compromís) de l'agrupació d'incorporar una o més empreses constructores andorranes i franceses".

L'informe que m'ha estat enviat apareix signat, per aquest ordre, pels Srs. Carles López Carreras, enginyer cap de l'estudi grup Europroject; Joan R. de Clascà, president del grup Europroject; Esteve Comes Simona, cap del Servei d'Obres Públiques i Equipaments del Ministeri d'Ordenament Territorial, i Josep Escaler Penella, director d'Ordenament del Territori del Ministeri d'Ordenament Territorial.

Tinc, però, un informe 2574 -mateix número-, de 6 d'agost de 1997 -mateixa data-, on, en la mateixa pàgina 22, llegeixo:

"El Govern valora positivament que les obres es realitzin amb el màxim coneixement territorial i accepta l'oferiment -subratllo oferiment- de l'agrupació d'incorporar una o més empreses constructores andorranes i franceses."

Aquesta altra versió del mateix informe, en la mateixa pàgina 22, està firmat per aquest ordre, pel Sr. Esteve Comes Simona i el Sr. Josep Escaler Penella. Els altres tècnics que en la primera versió signaven no hi són. No sé si han desaparegut o encara no han aparegut.

Dimecres passat, el ministre d'Exteriors, que per cert també sembla haver estat hàbil negociador en aquest afer, ens va dir molt segur de si mateix, parlant d'una altra qüestió, que el Govern no ha enganyat. M'agradaria escoltar-lo avui per a veure com hem de qualificar aquestes paradoxes documentals amb diverses versions dels informes aprovats pel Govern.

Diversitat que, de ben segur, contribuirà a acabar de fer perdre, si alguna espurna quedava, la credibilitat del vostre Govern davant l'Administració francesa.

Les derogacions legislatives: ja se n'ha parlat aquí i no em vull allargar. Estic convençut, però, que aquest Projecte serà una mena d'assaig general d'aquesta nova primavera, en la qual el Govern Forné ens deurà portar una sèrie de propostes i projectes de llei plens de derogacions a altres lleis avui vigents. El joc i el casino, la nineta dels ulls del Sr. Forné, i l'obertura de la participació de capital estranger en les entitats bancàries, més enllà dels sostres legalment permesos, deuran ser altres projectes farcits de derogacions excepcionals i puntuals.

Aquesta és, senyors del Govern, una manera de fer que no podem compartir. Menys encara quan, com en el cas que ens ocupa, es proposa una derogació a l'article 31.3 de la Llei de contractació pública sense posar esment que el Codi de l'Administració, article 105 -ja ho ha dit el company Simó Duró- estableix que els béns comunals -i els terrenys del Pas de la Casa i el Grau Roig ho són- no poden ésser objecte d'una concessió administrativa que excedeixi un termini màxim de trenta anys.

Ja podeu córrer, doncs, a presentar un altre Projecte de llei si preteneu que l'article 3r d'aquest Projecte tingui cap efectivitat.

I finalment per acabar, Sr. síndic, la primavera passada la majoria era sòlida, sense fissures. Aquesta primavera la majoria la començarà pansida i amb la seva pregonada solidesa ben esmicolada.

Dimecres parlava aquí de les serioses esquerdes de la majoria. Avui la referència és encara més obligada. Discutim un Projecte cabdal. Probablement l'obra pública més important durant molts anys en aquest país, i ho fem sense ministre d'Ordenament Territorial. Ha dimitit per desacords, públicament exposats, amb el cap de Govern.

Ho fem amb l'anunciat vot en contra al Projecte del Govern, per part del vicepresident del Grup Parlamentari Lliberal, que és del mateix grup polític del ministre dimitit.

I ho fem, també, després d'un contundent manifest públic del Grup d'Opinió Lliberal de la Massana, expressant la seva desconfiança vers el cap de Govern.

I ho fem finalment, després de la cridanera absència del país i d'aquesta sala, dels altres dos consellers del GOL.

Senyor Forné, com vol que ens el creguem, quan ni els seus mateixos companys de coalició ja no li fan confiança?

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol intervenir ara o al final?

Ara?

Sr. cap de Govern, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. síndic.

Voldria dir que comparteixo pràcticament només el que ha dit al final, Sr. Bartumeu, cap al final, quan ha dit que aquesta és una de les obres més importants, sinó la més important d'Andorra quant a inversió pública en infraestructures. I és la més important no solament pel fet mateix sinó pels anys que fa que se'n parla i que no s'ha fet.

Algunes puntualitzacions que he de fer i que valen per tots els que han intervingut, són dir que els 50 anys de la concessió eren previstos ja en el Projecte inicial, encomanat pel Govern anterior al meu, i que una vegada fet el concurs és quan va aparèixer aquest cap de les agrupacions o de les empreses, de les 14 inicialment seleccionades, de les 14 que es van presentar i de les 5, que van ser 6 posteriorment

seleccionades com les millors, i de les quals 4 van presentar projecte, cap d'elles va fer cap oferta que permetés fer la concessió del túnel en 30 anys.

A partir d'aquí, es demana una Llei que deroga una Llei anterior i un Codi de l'Administració encara més anterior, i que no era llei de les postconstitucionals sinó preconstitucionals. Era l'única manera de fer-ho, perquè altrament no es podia fer el túnel amb menys de 30 anys de concessió.

Quant a la durada d'aquesta concessió, s'ha de tenir en compte que el conveni, que està a l'abast de tothom i que vostès tenen, el projecte de plec, quan es va fer l'adjudicació, té en compte que en tot aquest període de concessió, com sempre es fa i com es fa avui dia molt més que abans a les concessions modernes, hi pot haver un rescate fins i tot. És a dir, que si aquest túnel arribés a ser tan absolutament rendible que interessés rescatar-lo, per recuperar-ne la propietat, hi ha els mètodes que es fan, estan estipulats, són contractes públics que són corrents a tots els països del nostre entorn, pels quals l'Estat podria recuperar aquest túnel si fos un vertader negoci. La incògnita que sempre es planteja i s'ha plantejat en tot moment, fins i tot per totes les agrupacions o empreses que han participat, és saber quin serà l'ús d'aquest túnel. Perquè és cert, no hi ha dubte, que el port d'Envalira, malgrat ser un dels més alts de tot Europa, és el més ben mantingut a alçada igual. Això ho podem dir amb orgull des de sempre, perquè sempre ha estat mantingut amb uns equips i un personal humà absolutament dedicat al tema. I a més a més, se li ha donat unes característiques de carretera molt millor del que són totes les carreteres d'aquesta alçada a Europa.

Malgrat a això, i per això també, la incògnita resideix a saber quanta gent preferirà utilitzar sempre el túnel, o molt sovint, i quanta gent preferirà passar pel cap del port quan no hi hagin condicions molt adverses. Això és difícil, suposo, i surt de totes les ofertes, no solament de la que està més ben situada, la guanyadora, sinó totes les altres, que els informes de trànsit siguin molt aleatoris. Perquè és clar, un informe de trànsit es pot fer del costat d'Envalira, com ha de ser, és pot fer al Pas de la Casa, però la incidència que el propi túnel pugui tenir amb el seu mateix ús, no el sap ningú, en aquest cas.

A partir d'aquí, la contractació només podia ser d'aquesta manera, i el que ha sortit de tot això és que, en un moment determinat, quan nosaltres vam entrar al Govern, el Projecte contenia encara la carretera d'accés a l'Osperalet per la Solana del Pas de la Casa, o la Solana d'Andorra (com es diu). I a partir d'aquí es va estudiar el que allò representava; aquella carretera valia com a mínim 14.000 milions de pessetes, perquè és tot un viaducte durant el seu

tram, perquè tota la Solana d'Andorra és una zona d'allaus, i representava doblar, com ja s'ha dit en aquesta sala, una carretera en un lloc en què ja n'hi ha una, malgrat que sigui francesa.

A partir d'aquí, nosaltres vam opinar que era preferible demanar a les agrupacions o empreses la proposta amb 2 versions, una versió que inclogués la carretera de la Solana d'Andorra i una altra sense aquesta carretera. Del resultat d'aquesta proposta es va confirmar que el preu d'aquella carretera, que a més a més el Consell General va dir que havia de ser gratuïta sense peatge, i per tant havia de ser pagada per l'Estat, se n'anava entre 12.000 i 14.000 milions de pessetes. És a dir, aquesta sí que era una despesa enorme a pagar en 2 o 3 anys, que és el temps de realització; i que no és el mateix que els 6.000 milions de pessetes a pagar en 10 anys. Els 6.000 milions corresponen als 3.800, però posats a data d'avui. Si els paguéssim avui serien 3.800 i no caldria pagar res més, i si els paguem en 10 anys correspon més aviat a un crèdit d'aquests 3.800 milions a 10 anys vista. Amb l'excepció, que vostès saben amb la documentació que tenen, que una part d'aquests diners pagats poden disminuir en funció de l'ús que es faci del túnel, en funció del rendiment, em sembla que és a raó del 60 o 40%. És a dir que l'empresa guardarà una part d'aquest rendiment, del 40%, a partir d'uns certs números, i el Govern recuperaria el 60% de l'extra a partir dels números que ells han fet servir per comptar, que són uns números, els de totes les agrupacions, extremadament prudents quant a ús del túnel.

A partir d'aquí, actuar al marge de la legalitat no hi actuem perquè proposem una llei a aquest Consell General, com també s'hagués pogut incloure simplement en el pressupost de cada any una quantitat, però el compromís és tan gran que vam preferir, -creiem que és lògic, és precisament el contrari d'actuar al marge de la legalitat-, demanar que aquesta Cambra decideixi sobre aquest compromís per 10 anys de l'Estat andorrà.

I creiem que val la pena que sigui així. Per què? Aquí tot es va dir i he de dir que els diaris del Consell estan ben transcrits, com és natural: quan el Sr. Alay diu que fos sense despesa, vostès no van dir mai això. Vostès van dir amb la mínima despesa possible per a l'Estat. Amb la mínima possible no és la mínima; és la mínima possible. I la mínima possible és la que ha sortit de totes les ofertes, i aquesta realment és la mínima de totes, les altres eren molt més quantioses. Per tant, si la mínima que es planteja aquí, per les finances públiques és màxima per alguns, nosaltres considerem que realment de mínima no n'hi ha mai. Tant que ens agradaria que no costés res a l'erari públic, el que passa és que hi ha consideracions que

ja les vam dir aquí: es tracta no solament de l'enllaç amb el nord d'Europa, sinó que es tracta també del desenclavament del Pas de la Casa, absolutament tots els dies de l'any. Nosaltres ho pensem i ho pensem també els que van fer el projecte, és a dir el Govern anterior a nosaltres, ho pensava fins i tot el Comú d'Encamp, que en algun moment s'havia plantejat de fer un túnel per desenclavar el Pas de la Casa, amb molt bon criteri, perquè la seva responsabilitat era d'un poble de 3.000 habitants permanents, on els dies de més afluència hi ha molts més habitants.

Per tant, el Comú d'Encamp s'havia preocupat d'aquest fet. S'havia preocupat del fet que hi podia haver situacions límit a qualsevol lloc del país, però especialment en un lloc de tanta alçada, com és el Pas de la Casa amb les condicions climàtiques que hi ha, i era molt legítim que també hi hagués hagut, fins i tot per part del Comú, l'estudi de la possibilitat de fer un túnel quan el Govern i el Consell no s'entenen per fer-lo, o no es decidien a fer-lo.

En el moment que es va decidir, i no va ser ni aquest Consell ni l'anterior, doncs, es va fer un projecte. Nosaltres hem seguit el mateix projecte. L'única cosa que canvia del projecte són cada una de les agrupacions d'empreses que han fet la seva oferta, per tenir la mateixa boca d'entrada i boca de sortida, o boca nord i boca sud, perquè allí a dins ells busquen les vetes més oportunes per trobar el millor traçat segons la penya, és clar. Però el traçat, el projecte, l'entrada i la sortida són els mateixos des dels últims, jo diria, 7 o 8 anys que s'estudia això.

A partir d'aquí, amb aquell projecte, el millor resultat que es pot tenir és aquest que presentem avui dia. Tota la resta és supèrflua perquè es tracta de saber realment si és bo o no és bo fer el túnel. Aquí s'ha dit que es vol fer, es diu que es vol fer, però a vegades es diu que aquest no és el bo. L'opció de túnel que plantegen vostès, Sr. Vicenç Alay, d'un túnel de cota més baixa, tindria un cost que ja saben que és un cost..., tothom ho sap, no cal inventar res, només fent el simple càlcul del que és l'Ospitalet i del que és Andorra, l'Ospitalet està en un determinat nivell; per arribar a la vall d'Incles s'hauria de fer un tomb per dins de la muntanya i allargaria el túnel una barbaritat de quilòmetres. Els túnels valen de 2.000 a 3.000 milions de pessetes per quilòmetre, en un terreny dolent com és el terreny de muntanya. A partir d'aquí es poden fer les especulacions que es vulguin, però un túnel que no sortís..., el que es pot fer d'una manera més immediatament possible, un túnel que sortís de l'Ospitalet i arribés a la vall d'Incles, tindria molts més quilòmetres de llarg i el seu cost seria absolutament *faraminós*, i no resoldria, en cap moment el problema del desenclavament del

Pas de la Casa, que per a mi segueix sent un dels motius, si no el principal, un dels més importants d'aquesta obra.

Jo tinc la impressió que en un altre país no es discutiria que un poble com el Pas de la Casa, en el qual hi pot haver tanta gent com hi ha aquests dies, i tant de bo n'hi hagi sempre, no tingui de l'Estat l'atenció que es mereix, a més a més d'un port d'Envalira. El Port d'Envalira s'obre, sí, molt bé, amb un risc d'unes persones que hi treballen i, naturalment, quan hi ha tempestes, no com aquest any que és un any excepcionalment benèvol, tant de bo fos sempre així, i també hi hagués neu, és clar; alguns dies, realment, al port d'Envalira no es pot donar pas als vehicles de cap manera, i els mateixos dies no es pot donar pas a cap vehicle cap a Tolosa. I aquells dies pot passar qualsevol cosa al Pas de la Casa. Jo ja ho vaig dir aquí, però és que qualsevol cosa pot ser un simple problema cardíac d'una sola persona. D'una sola persona que tingui un problema al Pas de la Casa aquell dia. Aquella persona no estarà en les mateixes condicions que si li passés a Sant Julià, a la Massana o a Ordino.

A partir d'aquí, nosaltres hem presentat aquest Projecte perquè es pugui tirar endavant, i creiem que el cost que es demana d'assumir a l'Estat no és de cap manera..., no grava les finances públiques d'una manera excessiva.

Quan al ball de números que s'ha fet aquí, l'informe, que no el llegirem tot, però la carta informe que va fer el ministre d'Ordenament Territorial és prou clara. Si vostè, Sr. Bartumeu, diu que eren 8.800 i que la subvenció són 6.000, és clar que això és el 60%, però és que no és així. Als 8.800 s'ha d'afegir el que diu. Això és el valor actualitzat net. El total són 10.000, passa de 10.000 milions, i el que s'ha de descomptar són 3.829, no 6.000. Perquè si els paguem ara són 3.829. En canvi el túnel es farà en dos anys o dos anys i mig. Aquests són els números reals, no els que vostè ha dit aquí, perquè si s'agafa per la xifra més alta o la més petita, i per la més baixa o la més alta, el resultat no és el mateix. Això segur.

Per tant, jo demano que, en fi, el representant del Grup Lliberal s'ha de manifestar, però per nosaltres el que s'ha fet, s'ha fet seguint estrictament el programa del projecte inicial. S'ha fet descartant una idea que era irrealitzable, com era la carretera de la Solana, i s'ha fet de tal manera que el Pas de la Casa, quan estigui concretat exactament el punt de sortida, cosa que estem negociant ara amb França, certament que ho estem negociant encara, pugui millorar; fins i tot, la superfície del Pas de la Casa, més amunt de la mateixa via de comunicació de la carretera general cap al túnel, quan s'hagi concretat ja i fet el projecte de la futura duana, perquè tenim una duana

necessària al Pas de la Casa que no hi és; és a dir, hi hauria d'haver una autèntica duana i no la que hi ha ara que és molt petita. S'ha de fer tant si hi ha túnel com si no. És ben cert. Si es fa el túnel serà molt més fàcil i ràpid, dotar el Pas de la Casa i Andorra per la part de França, d'una duana com cal, un parell de quilòmetres més endins del territori francès, amb la qual cosa el túnel quedarà alliberat de les cues i el Pas de la Casa també, i el país també.

Jo no voldria afegir res més de moment; si després del debat fa falta, ja ho completaré.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Té la paraula el Grup Lliberal, del qual intervindran els Srs. Modest Baró i Francesc Bonet.

Té la paraula el Sr. Modest Baró.

El M. I. Sr. Modest Baró:

Gràcies, Sr. síndic.

Avui faré ús de la llibertat de vot que m'atorgaren, fa aproximadament un any, els companys del Grup Parlamentari Lliberal, en el moment de la redacció i posterior aprovació del Reglament intern del Grup Parlamentari, en referència al tema del túnel d'Envalira.

No estranyarà a ningú, que ja des d'ara, anunciï el meu vot favorable a l'esmena a la totalitat al Projecte de llei per a la construcció del túnel d'Envalira, mitjançant concessió administrativa.

El vot a favor de l'esmena a la totalitat, penso que és coherent amb la meua manera de pensar i amb anteriors actuacions i decisions preses en aquesta matèria en el si d'aquest Consell General. Recordaré com a referència la Sessió del Consell General de data 30 de juny del 1995, amb motiu de l'examen i aprovació de la Proposta relativa a la construcció, explotació i manteniment del túnel d'Envalira i accessos, per concessió administrativa, en què tant el meu company d'escó, Sr. Josep Garrallà, com jo mateix, hi vàrem votar en contra.

Tornaré a repetir, com ho he manifestat en d'altres ocasions, que no estic en contra de l'obertura de noves vies de comunicació d'Andorra amb l'exterior; ben lluny d'això. Ara bé, penso que la solució que se'ns proposa no és la bona ni l'adequada, ni a nivell tècnic ni a nivell econòmic, a les necessitats d'Andorra.

És un túnel situat a una cota excessivament alta, que per accedir-hi a l'hivern, tant per un costat com per l'altre, turismes, autocars i camions hauran d'emprar cadenes o altres equipaments especials. Per tant,

aquest Projecte no aporta solucions satisfactòries als problemes hivernals.

Al meu parer, un túnel de comunicació amb França, que donaria el degut servei a Andorra, seria el que tingués accés directe a la vila de l'Ospitalet -com ha dit el Sr. Alay-, o prop de la boca del túnel de Pimorent, sense oblidar un possible i eventual enllaç amb la via fèrria.

Amb la Proposta que avui se'ns porta a debat, ens embarquem en un túnel al qual no veig la utilitat, i de què ningú ens pot precisar el cost real, ni el resultat final d'aquesta odissea.

Subscriu bastants dels criteris exposats pels grups parlamentaris que presenten esmena a la totalitat, quant a costos, prioritats i ubicació, però no vull entrar al fons de la qüestió, ja que el que no comparteixo és el principi d'aquest Projecte de llei.

Tant de bo el temps demostrï que estava equivocant, i el túnel que avui s'aprova sigui la solució per Andorra.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Lliberal, té la paraula el Sr. Francesc Bonet.

El M. I. Sr. Francesc Bonet:

Gràcies, Sr. síndic.

Defensar el Proposició de llei per a la construcció del túnel d'Envalira, mitjançant concessió administrativa, suposa en primer lloc un exercici de coherència. Coherències personals, com ha tingut, ara mateix, en les paraules del Sr. Modest Baró. Coherència en les diverses votacions del Consell General des de l'any 1963. Hem de recordar vots afirmatius, vots negatius, però el resultat sempre anava en el mateix sentit: la construcció del túnel. Coherència de tots els governs que ha tingut Andorra, també com a impuls per a la construcció del túnel. I més recentment, coherència amb les paraules del M. I. Cap de Govern, en la presentació dels pressupostos de l'Estat per l'any 1997 i 1998.

Moltes vegades hem escoltat que aquest no era el túnel més adient per Andorra. Tal com he dit, la història del túnel és llarga. Inclús hi ha precedents que es remunten a l'any 1958. Voldria, nogensmenys, afegir nous elements de reflexió.

Potser, a l'inici, quan es parlava del túnel, només se'l considerava com una via d'entrada i sortida d'Andorra. Les condicions socioeconòmiques del nostre país i de l'entorn europeu en què estem, han canviat molt des de llavors. Avui en dia, el túnel no

és únicament una porta d'entrada i sortida d'Andorra, és també un accés, una facilitat de mobilitat per tots nosaltres.

És realitat que la població del Pas de la Casa ha crescut fins a 3.000 habitants quasi de forma permanent. I és veritat, també, que en èpoques turístiques augmenta molt més aquesta xifra. No podem oblidar, tampoc, que el Pas de la Casa és un nucli comercial important, el que motiva freqüents desplaçaments per motius de treball i freqüent trànsit de mercaderies, i sense oblidar, tampoc, el seu caire turístic.

El fet que altres persones considerin que hi han túnels més viables no significa, necessàriament, que el túnel d'Envalira no sigui viable, ja que si aquest fos el cas, seria molt difícil de comprendre com 14 empreses presenten proposicions, com 6 grups empresarials són preseleccionats i com 4 d'ells presenten ofertes. Si així ho fan és perquè creuen que aquest túnel té una utilitat.

També a nivell humà i social, cal considerar aquesta infraestructura: primer perquè acosta serveis socials, mèdics, educatius i culturals a la població del Pas de la Casa, i segon perquè sense oblidar les morts de trànsit que hi ha hagut a la carretera del port d'Envalira, cada any es frega riscos personals de desgràcies.

També creiem que sortirà beneficiat el conjunt del país, ja que per si no fossin suficients els arguments, que abans he esmentat, cal afirmar que tota millora de les infraestructures, siguin on siguin situades, permetrà no solament una millor mobilitat per a tots nosaltres, sinó també per als turistes i visitants, que podran gaudir millor del conjunt de tot el país.

Voldria, doncs, concloure aquesta primera part, en què l'anàlisi d'ofertes que el M. I. Govern ha analitzat ha estat realitzada de forma acurada tal com es pot observar, i aquí s'ha esmentat, en les publicacions i quadres comparatius del Butlletí Oficial del Consell.

Voldria redemanar al M. I. Govern que vetlli, no només pels aspectes tècnics en el decurs de la realització de l'obra, sinó també perquè la realització final sigui fidel al Plec de condicions particulars i al projecte quant a tot el tema mediambiental.

I finalment, també agrairia que en l'àmbit de les negociacions de la concessió, es considerés una tarifa reduïda pels habitants permanents o residents habituals del Pas de la Casa, si així fos possible.

Voldria, també, agrair-los la feina... o voldria dir que m'heu facilitat molt la feina, perquè, francament, jo tenia les compareixences de tots vosaltres de l'any 95 quan es va parlar del túnel d'Envalira, i la veritat és

que heu començat, tots els grups, dient que no és un rebuig al túnel d'Envalira, perquè si no seria molt difícil de comprendre les vostres posicions explicades en el Diari Oficial del Consell General i les vostres votacions afirmatives.

Nogensmenys, voldria, si no contestar, almenys afeblir una mica els fonaments de les esmenes a la totalitat que presenteu.

Respecte a la despesa mínima, que ha comentat el Sr. Vicenç Alay, jo crec que els quadres comparatius són eloqüents per si mateixos: de les 4 ofertes és la de despesa mínima la que s'ha tingut en compte, tal com ha comentat el Sr. cap de Govern.

Respecte a hipotecar l'Estat, no ho crec. No crec que s'hipotequi l'Estat. Hem de pensar que si l'any 63 es parlava ja del túnel, la inversió del túnel posada en diners de l'any 63, vindria a representar aproximadament uns 417 milions de pessetes de l'any 63, i el pressupost de l'Estat era del voltant de 125 a 150 milions. Mentre que, avui, el que costa la subvenció, aquests 6.213 milions, repartits en 10 anys, representen percentatges del 2 al 3% del pressupost de l'Estat.

Sobre el tema de com es converteixen el 3.829 milions en 6.213, ja ha estat prou explicat. El que sí que voldria dir és que respecte al tema del 17% de subvenció, tota obra pública, i això vostès no ho ignoren, comporta unes despeses de manteniment, i que el 17% també fa referència a aquestes despeses, tal com es diu en la resposta escrita.

És tot el que tenia de dir, Sr. síndic. Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Altres intervencions?

Sr. Vicenç Alay pel Grup Mixt, té la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. síndic.

Bé, tenim una mica de matèria per anar comentant, entre les intervencions del Sr. Marc Forné i del Grup Lliberal.

Primer, al Sr. Marc Forné li agraeixo tot el que ens ha dit al començament, que ens estava donant la raó, quan jo estava comentant allò del poc interès que tenia. Vostè mateix ho ha dit, que els números de trànsit no sortien; no voldria creure que fan el túnel per saber exactament la gent que hi passarà. Suposo que seria una prova una mica bèstia.

En tot cas és cert que les previsions de trànsit són molt baixes, i a nosaltres ens ha permès dir això de que la viabilitat estava compromesa. El Sr. Bonet diu

que no, que la viabilitat no, perquè la prova n'és que 14 empreses s'han presentat. Evidentment, demanant unes subvencions com les que demanen es presenten 14 i 50.000 d'empreses. Vull dir que no veig que sigui això cap mena de justificant.

Vostès diuen també, vostè, Sr. Forné, de la subvenció que no s'havia dit mai que això havia de ser de franc i que el cost havia de ser mínim. Evidentment, jo la tinc aquí, i li llegiré una manifestació del Sr. Enric Casadevall que ara comparteix taula amb vostè, que deia aquell dia 30: "...volem remarcar també que la concessió administrativa hauria de comportar la mínima aportació econòmica...". Clar, jo no sé en aquest moment què en pensava el Sr. Casadevall i què en pensa ara. Jo en tot cas considero que una aportació econòmica de 4.000 milions de pessetes sobre 8.000, si això és la mínima aportació econòmica, en tenen un concepte de mínim vostè i, almenys, jo... Jo considero que és una aportació econòmica important.

Després ha entrat a debatre sobre la conveniència del túnel de cota baixa. Ens l'han desqualificat més d'una vegada, però nosaltres, en aquest cantó, almenys particularment el nostre Grup, mai ha rebut una informació tècnica que totes aquestes paraules intuïtives que vostè comenta, de 3.000 milions de pessetes el quilòmetre, doncs, elevaria molt el cost... No ho sabem. Jo també li podria dir que, intuïtivament, per comentaris que hem tingut amb gent tècnica, ens han dit que seria molt més fàcil de perforar a cota més baixa per una qüestió purament de geologia. O sigui que és discutible. I fa temps que li vam demanar que ens passés un informe sobre això, que no hem rebut mai.

De fet, el cost podria ser més alt, però aquí hi ha una qüestió molt important, que és relacionar el cost amb el benefici. Aquesta rendibilitat baixa que nosaltres presumim i que les empreses, quan demanen aquestes subvencions, Sr. Bonet, estan donant-nos la raó, aquesta rendibilitat baixa, segurament, podria millorar molt amb un túnel a cota inferior. I a això, a més, el Sr. Modest Baró, s'hi ha tornat a referir quant als beneficis que donaria aquest túnel en relació a la cota i a les dificultats atmosfèriques que es plantegen a cota 2.000.

Bé, hi havia més coses, hi ha el tema del tren que també ha comentat el Sr. Modest Baró. Vostè s'hi ha referit moltes vegades al tren. Jo suposo que parlava d'un tren real no d'un tren virtual. Un tren real ha de passar per sobre terra, i aquí tindríem l'oportunitat, segurament, d'aprofitar o d'amortitzar millor les inversions amb un túnel d'aquest tipus.

Quant als números que ha fet el Sr. Bonet i que vostè mateix ha dit, diu és que és molt fàcil: li contestava al Sr. Bartumeu que havia agafat les xifres més extremes per venir a uns resultats que convinguessin a l'oposició; bé, jo he de dir que vostès han agafat les xifres més extremes per arribar al resultat que els convé a vostès mateixos. Si estem parlant de construcció i estem parlant de 8.000 milions, Sr. Bonet, vostè ens parla de l'amortització. Jo per la banda de dalt també podria posar en el numerador els beneficis que vostè no posa. Segueixo pensant, i els números són molt clars, que en una construcció de 8.000 milions de pessetes, una subvenció de 4.000, representa aproximadament la meitat.

Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Jaume Bartumeu, també pel Grup Mixt, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies, Sr. síndic.

Al principi de la intervenció del representant oficial de la postura del Govern del Grup Lliberal -perquè hi ha hagut dos representants que han intervingut en nom del Grup Lliberal-, en la intervenció del Sr. Bonet ens semblava que ens havíem equivocat de debat. Després, ell mateix ha rectificat i ha dit que no, que no posava en causa que aquí no estàvem discutint si s'havia de fer o no el túnel, perquè tota la primera part de la intervenció, com també una part de la intervenció del Sr. cap de Govern, ens feien pensar que aquí tornàvem a discutir de si havíem de fer o no havíem de fer el túnel.

Això no és el que Nova Democràcia discuteix, en tot cas, i em sembla que ningú en aquesta sala. No discutim ni la necessitat del túnel, ni la necessitat de preservar els interessos d'un nucli de població i un nucli d'activitat comercial molt important, com és del Pas de la Casa. Per tant, no cal que comenci aquí a sortir el que un dia, en brillant frase, va definir el company Vicenç Alay com el medaller d'aquesta sala. Ara aquí tothom sembla que es vol treure la medalla que és el millor defensor del Pas de la Casa. Aquest no és el debat avui.

Tampoc discutim la utilitat del túnel per a les empreses adjudicatàries. El Vicenç Alay ja li ha dit molt bé, Sr. Bonet, és clar, gairebé ens hem quedat garratibats quan vostè ens explicava que la demostració de la utilitat del túnel era el gran interès de les empreses. És clar, amb els tractes que vostès

els fan, doncs, creguin que trobaran moltes empreses per altres adjudicacions amb aquest ritme.

El que sí que discutim i no ens ha contestat ni el Sr. cap de Govern ni vostè, és el cost de la subvenció. A veure, vostè, Sr. Bonet, diu que el que se m'ha contestat abans era totalment suficient. Clar, tenim un criteri de la suficiència que evidentment és absolutament dispar. El ball de números que diu el Sr. cap de Govern, que ja va sortir quan vam discutir el pressupost d'aquest exercici, és la demostració que els números, en funció de com s'estiren o s'arronsen, doncs, poden ballar una mica.

Però, a veure, quin és l'interès de retribució d'aquesta subvenció, que, com ha dit el Vicenç Mateu i repeteixo jo, és gairebé de la meitat. El Sr. Forné i el Sr. Bonet no ens l'han dit.

A partir d'aquí, doncs, ha de ser un interès que deu estar per sobre del mercat, amb la qual cosa no deixa de ser preocupant que la seva capacitat negociadora ens porti a pagar interessos per sobre del mercat.

Discutim també en quin punt estan els acords amb l'Estat francès. No ens els han explicat. De fet, és que no n'hi ha encara d'acord, hi ha *pourparlers*, per dir-ho amb la llengua francesa.

Per tant, el que estem discutint aquí és la seriositat de l'operació, no la necessitat del túnel.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic, intervé el Sr. Jordi Torres.

El M. I. Sr. Jordi Torres:

Gràcies, Sr. síndic.

Bé, nosaltres almenys estem contents avui perquè tenim molta més informació sobre el túnel d'Envalira, perquè fins ara no gaudíem de tota aquesta informació que se'ns està donant. Gràcies, Sr. cap de Govern, almenys avui que hem de debatre aquesta Llei.

Aquesta falta d'informació ha fet que nosaltres no vulguem entrar dins els números, perquè dir que si s'ha finançat un 43 o un 17... és que no coneixem aquestes dades. Justament ha estat un dels punts que ha motivat la nostra esmena a la totalitat a aquesta Projecte de Llei.

I, Sr. Bonet, nosaltres no hem perdut la memòria, nosaltres ja ho sabíem que havíem votat a favor del túnel d'Envalira. Nosaltres ja sabem que fa dies que estem recolzant el túnel d'Envalira. I la necessitat pel Pas de la Casa del túnel d'Envalira també la

compartim, nosaltres. No es vulgui agafar la bandera de defensar el Pas de la Casa, perquè nosaltres també compartim aquesta necessitat de desenclavar el Pas de la Casa i aquesta necessitat que hi ha des d'Andorra de comunicar amb França, sempre que, com hem dit abans, la carretera amb l'Ospitalet sigui accessible. Però, és clar, vostè gaudeix de tota la informació, nosaltres no l'hem tinguda. Ha tingut segurament una informació privilegiada; nosaltres aquesta informació no l'hem tinguda, doncs. Els números que baralla aquí no sabem si són els reals, no sabem si són els bons. D'aquí ve la nostra esmena a la totalitat.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal, no vol intervenir?

Pel Govern? Sr. Casadevall, Sr. ministre d'Economia, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Enric Casadevall:

Gràcies, Sr. síndic.

Només era per aclarir el concepte de cost mínim, ja que se m'ha citat dues vegades, i volia dir que la primera vegada que jo puc parlar en aquesta sala del túnel d'Envalira és durant la legislatura constituent 92-93. En aquell moment, quan es va presentar el projecte, i és cert que en aquesta sala no es va dir, però molts consellers sabíem -perquè ens ho havien dit des del Govern-, que el túnel d'Envalira suposaria un cost per a l'Administració. Jo sempre ho havia tingut clar.

Per tant, amb les meves manifestacions de l'any 95 ja ho deia: el cost mínim. Perquè sabia que de cost n'hi havia, segur.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Alay, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. síndic.

Abans jo he citat les paraules del Sr. Casadevall, les nostres eren del cost mínim però amb una petita diferència. Vostè tenia una informació que nosaltres no teníem. Aquesta *minimitat*, per dir-ho d'alguna manera, era diferent per nosaltres que per vostè, veig, en tot cas.

Hi ha una cosa, abans d'acabar, que volia dir, que quan en la intervenció comentava això que ho anàvem a aprovar, ens dol, des d'aquesta cantó, que

un Projecte tan gran, que a més des de les dues bandes de la sala s'ha coincidit a dir que era un dels projectes més importants d'Andorra, estigui a punt de ser aprovat amb un resultat de 14 a 12. Em sembla problemàtic.

I una altra cosa, m'adhereixo al que deia el Sr. Bonet. Jo m'atreiria a dir que pels habitants del Pas de la Casa, i no voldria ser demagògic, aquesta minimització de costos podria arribar al total, a l'extrem. O sigui que nosaltres estariem a favor que no haguessin ni de pagar.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sr. Toni Martí pel Grup Lliberal, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Gràcies, Sr. síndic.

Miri, simplement per aclarir alguna al·lusió que s'ha fet. Jo, com a president del Grup Parlamentari, sobre el que ha succeït, que hi ha hagut dues intervencions des del Grup Parlamentari Lliberal, deixar clar i agrair, doncs, al Sr. Modest Baró, que en el si del Consell General, en un acte que vertaderament l'honra, que ha declarat que això era una cosa que estava ja pactada des del primer dia.

I després, una petita intervenció, i seré molt breu, Sr. síndic, perquè és veritat que avui s'aprovarà el túnel per 14 a 12, però segons les intervencions que he vist, a mi em dona la sensació que és una votació una mica fictícia, perquè també m'ha donat la sensació que gairebé la totalitat dels consellers estaven d'acord en la construcció del túnel.

Gràcies, Sr. síndic.

(Se senten veus)

...IDN, sí, exactament.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sr. cap de Govern, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. síndic.

Alguna puntualització, només per situar definitivament el tema. Es tracta que, molt majoritàriament, es creu que el túnel d'Envalira és el que s'ha de fer, excepte IDN, com ha repetit. Malgrat això, IDN propugnava que es fes la carretera

de la Solana, i la preocupació d'IDN, que diu que no és el túnel més adient, és sobre el cost d'aquest túnel.

El que és cert, i per això no cal ser enginyer ni haver-se mirat cap número, és que qualsevol altre túnel a cota més baixa, però amb el doble de llargada o més, segur que seria molt més car, i molt més encara si s'hi ha de posar la carretera de la Solana.

Ara que sabem tots, això sí que és veritat, que ara sabem que el túnel té un cost, estem dins els paràmetres que IDN va dir al juny del 95. El Sr. Mateu va dir: "... en tot cas el que a nosaltres ens preocupa és que -efectivament, i tal com es diu en la Proposta- el cost sigui el menor possible". És el menor possible, Sr. Mateu. Menor que això no pot ser, perquè 14 empreses han arribat a 4, que han fet proposta, i la que té la proposta menys costosa per l'Administració pública andorrana és la que ha resultat adjudicatària.

A partir d'aquí, si volem ara pensar que com que ara sabem el que ens costa, és a dir 600 milions cada any a 10 anys vista, és massa car i hem de fer una altra alternativa, doncs, en tenim per 4 o 5 anys més abans de tornar a presentar un projecte de túnel aquí. I durant aquest temps no hi haurà cap túnel de res, quan en realitat en els països a on els túnels es decideixen, es fan sense parlar-ne 30 anys, com a Andorra. Quan estan fets ningú els discuteix. El cost del túnel és el que ara tenim aquí, és el mínim possible; per tant, no podem discutir-lo gaire més ara que tots el sabem. És clar, sí que encara es podria pretendre que s'hauria de fer la carretera de la Solana, però aquesta sí que sabem que costaria 14.000 milions de pessetes, i si és que s'havia de fer, com deia el Consell, pagant-la l'Estat, ja em diran vostès d'on es treuen 14.000 milions de pessetes si sembla difícil treure'n 600 cada any, quan és molt menys del que dèiem. I una carretera de 14.000 milions finançada immediatament costaria molt més de 14.000 milions.

En fi, jo crec que el debat, com ha dit el Sr. Martí, està situat en el punt que valdria més tenir una altra manera de concessió amb uns altres preus, això ens sembla a nosaltres; els tècnics que han fet el treball i el Ministeri d'Ordenament Territorial, que l'ha portat a terme, ens diuen que no. I jo no puc dir més que això perquè tampoc hi entenc tant com per dir: "mireu, ara podem afinar els números d'una altra manera". No hi podem arribar. S'ha fet i s'ha fet d'una manera ben difícil, les concessions administratives d'aquesta envergadura no són faves comptades, és a dir al centímetre. És impossible perquè depenen de la utilització que es faci d'aquest túnel. Aquí hi ha tota una sèrie de variables posteriors en funció d'aquesta utilització i que són favorables al Govern al moment que arribin a unes cotes

d'utilització òptimes, amb la qual cosa es recuperarà més diners dels que pagarem. Jo també espero que sigui l'opció ideal, com ha dit el Sr. Modest Baró; ell ho creu també, i tant de bo ens doni raó el temps, i puguem dir que el túnel s'havia de fer.

Jo estic convençut que quan estigui fet, inaugurat, obert i s'hi treballi, ningú més pensarà en aquesta polèmica, i tots els que li hauran donat suport, per activa o per passiva... Srs. de l'oposició, que li donen suport però ens retreuen a nosaltres algunes mancances, jo les admito, jo reconec que algunes hi són; algunes hi són perquè després de 40 anys de parlar-ne, ens hem trobat amb projectes al davant, i hem hagut de fer la feina i l'hem fet com nosaltres l'hem fet. No hi ha tantes mancances com que no permetin avui dia, com ha dit el Sr. Torres, conèixer la informació, fins al punt que en conèixer la informació pot, vostè, retirar l'esmena perfectament, si vol. Jo li demano. Si no retira no hi ha res a dir. Però crec que sabent aquesta informació que vostè ara sap, el seu Grup Parlamentari podria retirar l'esmena a la totalitat.

Res més.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Sr. Dallerès havia demanat la paraula.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies, Sr. síndic.

De fet, no era la meua intenció intervenir, però em dóna la impressió que s'està intentant tergiversar el debat, és a dir que no s'està parlant, Sr. cap de Govern, de la creació o no creació del túnel d'Envalira avui; s'està aprovant un crèdit extraordinari. No s'està aprovant res més. Llavors no es tracta ni de cota més alta ni de cota més baixa, però em sembla que sí que ho heu dit, però també hem començat parlant de si es creava el túnel i heu acabat amb això. Em sembla que el que demanaria és que tractés realment el tema, i el tema és el que diu l'article 1 de la Llei, no el títol; és un crèdit extraordinari i, en aquest cas, pel que fa a nosaltres la informació no l'hem tinguda i ens mantindrem en allò que hem dit.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Mateu, heu demanat la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies, Sr. síndic.

Només per dir que nosaltres, efectivament, sí que estem en contra el túnel. Estem en contra, claríssimament estem en contra del túnel.

En fi, jo crec que el Sr. Bonet en sap més que jo, que l'economia és la gestió d'uns béns que són per definició escassos. A mi em sembla que no tenim un pressupost, diguem, il·limitat, i hem de triar prioritàriament on ens gastem el cèntims. Doncs, per a nosaltres no és aquesta la prioritat en aquest sentit. Si a nosaltres ens sobressin el cèntims, tinguéssim unes comunicacions interiors excel·lents, no hi haguessin cues per sortir d'Andorra els diumenges a la tarda, com va ser ahir, doncs, potser sí que valdria la pena fer aquest túnel. Ara bé, en aquestes condicions, per a nosaltres això no és en absolut una prioritat. Primer punt.

Segon punt. El tema de la rendibilitat, jo voldria tornar a parlar de cost/rendibilitat. És a dir, vostè em diu "és que serà molt més car l'altre túnel"; d'acord, però no farà molt més servei? Perquè és clar, això és com anar a buscar aigua al Pol Nord o sorra al Sàhara. Depèn del lloc pot fer un servei o no el pot fer. Vostè, a més, Sr. Forné, s'està referint contínuament al tema dels 14.000 milions de la Solana, amb un túnel que sortia a una cota més baixa, aquests 14.000 milions se'ls estalvia de cop, O sigui, aleshores, no sé de què estem parlant d'aquests 14.000 milions.

Jo reitero aquí que -em sembla- aquesta és una decisió prou important i que és una llàstima, i que donem molt mala impressió a la ciutadania que això s'aprovi amb un marge de vots tan escàs, alhora que reitero que hi ha molt poc respecte per aquesta Cambra amb el fet que estem aprovant una quantitat de diners tan important amb l'escassíssima informació de què nosaltres hem disposat.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Jaume Bartumeu, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies, Sr. síndic.

El president del Grup Lliberal diu que farem una votació fictícia, i el cap de Govern ara recollia en la seva manifestació dient que, de fet, estàvem a favor del túnel. Ho acaba de dir el Sr. Dallerès. Ja ho hem dit. Excepte el partit polític que ja ha manifestat que està contra el túnel, els altres no estem contra el túnel, i no cal que ens justifiquem d'això.

La votació no serà fictícia, serà preocupant perquè en els temes concrets, que són la base de la subvenció i dels interessos, encara no se'ns ha contestat, tot i que per aquí se sentien unes veus,

que no sé si sortiran després transcrits al Diari de Sessions, per si estaven més o menys a la vora del micròfon. Jo he sentit per aquí -tot i que ho he demanat repetides vegades i ningú m'ha contestat- que els interessos serien del 6,5%. Si ho he sentit bé, són dos punts per sobre, senyors, dos punts per sobre, del tipus d'interès del mercat. És a dir, si vostès negocien subvencions i paguen dos punts per sobre dels tipus de mercat, són molt mals negociadors, i això no és fictici, és molt preocupant per a les finances públiques del país.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Cap més intervenció?

Bé, doncs, acabades les intervencions, procedirem a la votació. Us recordo que sí és sí a les esmenes, i no és no a les esmenes.

Sr. secretari general, si us plau.

El Sr. secretari general:

M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló : No
 M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer : Sí
 M. I. Sr. Miquel Alís Font : Sí
 M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany : No
 M. I. Sr. Francesc Areny Casal : No
 M. I. Sr. Josep Areny Fité : No
 M. I. Sr. Modest Baró Moles : Sí
 M. I. Sr. Ladislau Baró Solà : Sí
 M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : Sí
 M. I. Sr. Francesc Bonet Casas : No
 M. I. Sr. Miquel Casal Casal : No
 M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela : Sí
 M. I. Sr. Pere Cervós Cardona : No
 M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : Sí
 M. I. Sr. Simó Duró Coma : Sí
 M. I. Sra. M. Rosa Ferrer Obiols : Sí
 M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles : No
 M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó : No
 M. I. Sr. Antoni Martí Petit : No
 M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora : Sí
 M. I. Sr. Francesc Mora Sagués : No
 M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : No
 M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó : No
 M. I. Sr. Marc Pintat Forné : No
 M. I. Sr. Enric Tarrado Vives : Sí
 M. I. Sr. Jordi Torres Alís : Sí

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. secretari, si us plau, voleu fer el recompte?.

El M. I. Sr. Enric Tarrado:

Vots sí: 12, vots no: 14.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, doncs, a la vista del resultat de la votació, declaro desestimades les esmenes a la totalitat. El Projecte de llei seguirà la seva tramitació en Comissió.

Passem tot seguit al punt 4 de l'ordre del dia.

4- Nomenament d'un membre de la Junta de Govern de l'Organisme de Ràdio i Televisió d'Andorra (ORTA).

Es constata que no s'ha presentat cap candidatura dins el termini establert pel Reglament. Doncs es convocarà aquest nomenament en una propera reunió del Ple.

Alguna intervenció? Sí?

Pel Grup Mixt, intervé el Sr. Simó Duró. Té la paraula.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies, Sr. síndic.

Sols per dir que s'ha esmerçat i s'esmerça inútilment quantitats massa elevades per una forma de televisió poc cuidada quant a programació. S'ha dit moltes vegades que convé instaurar un diàleg participatiu de totes les orientacions per tal de moblar unes emissions, qualitatives i omplidores d'uns espais buits i penosos, a causa de les repeticions eternes, acompanyats per unes estridències de mal gust. Aquí tampoc podem seguir amb tanta banalitat i tant despendi.

Les vostres regles i capitalitzacions infertilitzen el Consell d'Administració, talment com ho feu, Govern, oposició, Parlament amb parlamentaris de la minoria.

Aquí tampoc es pot seguir així.

He dit, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Mixt té la paraula el Sr. Vicenç Mateu.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies, Sr. síndic.

La meua intervenció va en el sentit de..., en tot cas d'argumentar o d'explicar el perquè de la nostra dimissió, que és el que ocasiona que ara, doncs, hi hagi una nova plaça a proveir. Nosaltres vam decidir de formar part de la Junta de l'ORTA. El nostre Grup sempre ha mostrat durant aquests anys, crec que no es pot dir que no hagi estat així en cap moment, una voluntat de col·laboració. El que passa és que, sovint, aquesta col·laboració sembla que es malentengui, es malinterpreti, i s'entengui com una mena de xec en blanc, o potser és que som massa bons nois.

En fi, nosaltres vam entrar-hi amb un compromís, pensant que aquesta Llei de l'ORTA era una Llei provisional, que hi havia un tema de manca de delimitació de competències clares, entre la Junta de l'ORTA i el que eren les atribucions del Govern i del seu cap. Se'ns va dir aquí que en un termini hi hauria la reforma de la Llei, que hi hauria garantia d'una mínima pluralitat. Nosaltres, evidentment, no volem pas que la televisió sigui la televisió de l'oposició, i entenem que, malgrat que no hagi de ser així, a tot arreu el Govern intenta escombrar cap a casa. El que passa és que això, crec, s'ha de fer amb una certa elegància, i em sembla que aquesta elegància s'ha superat àmpliament en el tema de què estem parlant ara.

Després, en tercer lloc, ens agradaria que s'hagués aprofundit en un model de televisió local. Constatem que ha passat un any i el nostre representat s'ha vist forçat a dimitir davant els seus reiterats incompliments. Vostès no han reformat la Llei, la pluralitat de la televisió és inexistent. Jo crec que no es dóna cap mena d'informació política, o molt escassa. I a més la importància que se li dóna comparativament a altres qüestions és absolutament ridícula.

Tots els que estem aquí, poc o molt, tenim contacte pràcticament diari amb la premsa, i crec que tots podem dir que el contacte amb la premsa escrita és molt permanent; en canvi, a la televisió o la ràdio nacional en molt poques ocasions se'ns dóna entrada, o hi ha un seguiment polític amb molta diferència del que és a la premsa escrita.

Jo crec que vostès han muntat un simulacre de pluralisme. La televisió s'ha convertit en una mena de caixa de ressonància del Govern, i tampoc han fet res per l'exploració del model de televisió local que nosaltres demanàvem.

Demà, si no ho tinc mal entès, es presentarà un llibre blanc sobre les noves tecnologies. Nosaltres creiem que la televisió andorrana podria entrar de ple en les consideracions, en les reflexions per fer coses realment noves i interessants per a la població.

Nosaltres som molt ambiciosos quant al model de televisió local. No s'ha fet gairebé res en aquest sentit, i tot això, doncs, ens porta que a vegades s'hagi conclòs que no hi ha un model de televisió. Es va posar en marxa la televisió amb els fins polítics per a tots coneguts, sense haver discutit abans sobre el model, però per poc que hi pensem, em sembla que sí que n'hi ha un, de model de televisió. Per sota d'una mena d'aparença de pluralisme, això s'ha convertit en una mena de "nodo" del Govern, quan la televisió hauria de ser el lloc privilegiat de debat públic sobre els temes que interessin al país. I de moment això és tot el contrari. Evidentment, és molt millor anar a fer la política casa per casa, anar, diguem, a raspallar l'elector i anar explicant-li, a partir de les dades de què es disposin, allò que l'elector vol sentir, que no parlar clar perquè tothom s'assabenti de quines són les opcions que defensen els uns i els altres.

Bé, per tot això, nosaltres hem dimitit de l'ORTA, no hem presentat cap candidat ni pensem presentar cap candidat, i crec que no hi hagi cap representant, almenys del nostre Partit és la manera de reflectir adequadament el que són els continguts d'aquesta televisió.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies, Sr. síndic.

El 17 d'abril de l'any passat, aquesta Assemblea va votar el nomenament de la Junta de Govern de l'ORTA, designant 4 representants de la Unió Lliberal, 1 de l'AND i 1 d'IDN. Aquell dia els consellers de Nova Democràcia ens vam abstenir. I ho vam fer perquè ja veiem venir que la majoria lliberal continuaria posant al seu servei la ràdio i la televisió públiques, i no volíem fer el paper de comparses en un simulacre de pluralisme. Mesos després, en el moment d'assumir el torn de presidència a l'organisme, el representant d'IDN, Sr. Manel Casal, ja va expressar les seves reticències. Una reunió entre UL i IDN ens va fer llegir als diaris que la Unió Lliberal presentaria ràpidament un Projecte de llei per modificar la Llei actual de l'ORTA, amb la finalitat de permetre una millor representació de totes les sensibilitats polítiques. Finalment, en constatar que en aquest àmbit, també, el més calent és a l'aigüera, el representant d'IDN ha dimitit. Nova Democràcia veu així confirmades les

seves reticències a participar en la Junta de Govern d'un organisme controlat fèrriment pel Partit Lliberal.

Arribem així, avui, a l'exemplificació de cul de sac en què es troba aquesta qüestió. No hi ha cap candidat a cobrir la vacant deixada pel representant d'IDN. El representant de la Unió Lliberal ens dirà ara que està disposat a tirar endavant la modificació de la Llei de l'ORTA. Però, qui se'l creurà, Sr. Martí? Nosaltres no ens el podem creure.

Encetem el tercer període de sessions de la legislatura, tot just celebrat el primer aniversari de la victòria lliberal. Arriba la primavera i alguns ja són a la tardor, però, mentrestant, la ràdio i la televisió públiques romanen en mans d'uns comissaris polítics, nomenats pel Partit Lliberal, que prenen decisions sobre la línia informativa, sense ni tan sols consultar la Junta de l'ORTA.

Sr. síndic, aquesta és una qüestió, en la qual el vostre paper de president del Consell s'hauria de fer sentir, per imposar a la majoria un mínim de respecte a les regles del joc.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Toni Martí, pel Grup Lliberal.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Gràcies, Sr. síndic.

Miri, aquest cop no l'ha endevinat. Vostè sempre s'anticipa a les meves intervencions, i no parlaré de la Llei de l'ORTA, perquè en tot cas ja en vaig parlar amb qui n'havia de parlar.

Segonament, si són comissaris polítics, doncs, des de les files lliberals els haurem de convocar i estirar-los les orelles, perquè vertaderament, dins del meu Grup Parlamentari, del Grup Lliberal, quan es parla d'això, la indignació és gairebé proporcional a la seva. És a dir, que aquest tema, justament, qui en paguen les conseqüències són els professionals de l'ORTA, perquè ni l'oposició està d'acord en la manera com es fan els informatius o es donen les informacions, però el que li puc assegurar és que la majoria lliberal no n'està gens a favor.

En tot cas, agafo el consell de vostè, Sr. Jaume Bartumeu, i si aquests comissaris existeixen, els buscarem i, en tot cas, els estirarem les orelles.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Una brevíssima, perquè he d'aclarir la meva opinió en relació al que acaba de dir el Sr. Martí. El Sr. Martí acaba de dir que qui en paguen les conseqüències són els professionals de l'ORTA. Si és que en paguen les conseqüències serà per les actituds de vostès, no per les nostres. De nosaltres, aquí, no s'ha sentit cap paraula contra els professionals de l'ORTA.

Nosaltres ens hem queixat del qui controla la televisió, que no són pas els professionals de l'ORTA. Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Toni Martí, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

La meva intervenció, una vegada més, ha estat mal interpretada pel Sr. Bartumeu, o potser és que m'he explicat malament. En cap cas he volgut dir que els professionals de l'ORTA estiguessin, aquí, coaccionats d'alguna manera per les diferents forces polítiques. El que sí que és evident és que, amb aquest clima, la dimissió del Sr. Manel Casal podia donar la sensació que la feina dins de l'ORTA no es fa bé i, en tot cas, si no es fa bé, doncs, serà per molts motius; que potser estaria d'acord per un model de televisió, el qual s'ha de millorar molt. Però de cap de les maneres, puc deixar que es digui que hi ha la mà lliberal ficada dins de l'ORTA.

Miri, li donaré un exemple, i no m'hauria agradat donar-lo, quan sortirem d'aquí, del Consell General, hi hauran les entrevistes. El Grup Mixt -entenia jo- estava compost per un president, però a la sortida del Consell General es demana sempre l'opinió, cosa que em sembla legítim d'IDN i de Nova Democràcia, ara també del Simó Duró.

Mireu, cada vegada que hi ha un Consell, se sent l'opinió del Govern, l'opinió d'un grup que representa 17 consellers, i en canvi se sent l'opinió de 4 persones de l'oposició parlamentària; la qual cosa em sembla bé, però si nosaltres tinguéssim la mà ficada a l'ORTA, en tot cas, no permetríem això, que no passa en cap parlament europeu.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Mateu, heu demanat la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Miri, per fer una demostració de fer-li plaer, jo li concedeixo que vostès parlin també 4. Ara, vigilin de dir tots la mateixa cosa. A vostès no sé que els convé més, que sigui només 1 que parli o 4. Si vostès volen parlar 4 parlin tots 4, no tenim res a dir-hi.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sr. cap de Govern.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. síndic.

És per dir que, en fi, aquí hem sentit que escombrem cap a casa sense elegància, i que ho hauríem de fer amb elegància, com diu que ho fan en altres llocs. És veu que no ho fem amb elegància, suposant que ho fem. Pluralitat inexistent. Informació política escassa. Síndrome o simulacre de pluralisme. Que és una caixa de ressonància del Govern. El que constato és que ningú està content amb la televisió. Però a mi em sembla que haurien de sortir una mica d'aquesta caixa de ressonància política i estar una mica al carrer. Potser que preguntem a la gent a veure què en pensa.

Durant 5 anys no va existir una televisió malgrat haver-hi previsions per fer-ho. Es va posar en marxa amb el nostre Govern i ara existeix. És el seu primer mèrit, ja hi és aquesta televisió. I és una televisió tan plural com ha pogut ser la Ràdio Andorra des que existeix, també. Per tant, per nosaltres és com ha de ser. Ara, a partir d'aquí, que pot ser millor encara, segur que sí. Vostè ho ha dit, Sr. Mateu, estem preparant i sortirà demà el Llibre blanc. Les conclusions d'aquest Llibre blanc, en el qual hi han participat membres d'IDN destacats, i moltes persones de totes les opcions polítiques, i de l'empresa privada i de l'empresa pública; i a partir d'aquest Llibre blanc, les mateixes persones que hi han treballat, també, una part, les tècniques, estan ja preparant la Llei de l'ORTA futura, com una llei que doni la pluralitat necessària i que situï cadascú al seu lloc. El que no era normal és que la Llei de l'ORTA actual confongués, no les atribucions del Consell d'Administració de l'ORTA i les del cap de Govern, que no tenen res a veure, sinó les atribucions del director i del Consell d'Administració. Perquè un Consell d'Administració per aquest tipus d'entitat es

tracta també d'un consell deontològic, i no d'una barreja total, que vostè sap que existeix.

Aquesta Llei no és bona i s'ha de reformar. I es reformarà fent-la tota nova, junt amb altres lleis del tema audiovisual, una vegada tinguem el Llibre blanc acabat, que està acabat i que es presenta demà, com vostès han dit.

A partir d'aquí, hem d'estar contents com a mínim que existeixi, i que si no fa content a tothom, ni tampoc els liberals, alguna cosa ha de tenir de bo, com a mínim, la professionalitat dels qui la fan. Això segur que ho té, de bo, i tots hi estem d'acord en això. I és una professionalitat que ha anat guanyant, en la mesura que hem tingut l'eina de poder-la guanyar. El fet que abans no existís en un país, Estat de Dret com Andorra, era un greuge comparatiu important, com ja havíem dit aquí: rebre televisions estrangeres, fer que arribessin, gastar un diners perquè arribessin i no tenir la nostra. La primera necessitat de la televisió era existir. S'està retransmetent ara aquesta sessió, com totes. Això és informació política. És retransmeten totes les sessions del Parlament, abans no es feia. No ho fan tots els parlaments. Jo crec que això també és educació política de cara als ciutadans que ens vulguin estar mirant, sigui o no sigui bo el nostre debat, aquesta ja és una responsabilitat nostra.

Res més.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Sr. Jordi Torres, per l'Agrupament Nacional Democràtic, té la paraula.

El M. I. Sr. Jordi Torres:

Gràcies, Sr. síndic.

Aquí sembla que haguem obert un debat sobre l'ORTA, i clar, l'Agrupament Nacional Democràtic també donarà el seu parer. Tampoc està content sobre el que està passant actualment dins de l'ORTA.

Jo em voldria dirigir al Sr. cap de Govern, perquè potser és una cosa inquietant per a vostè, perquè si l'oposició està descontenta i el grup majoritari està descontent, jo penso que aquí s'hauria de fer alguna cosa. Perquè el que sí que no podem fer, i s'ha dit ja des de les files de l'oposició, pel Consell d'Administració de l'ORTA, amb les participacions que tenim amb els membres de l'ORTA, de fer qualsevol cosa, perquè no podem fer res. Justament aquí el nostre descontentament, justament aquí la demanda que tenim que hi hagi una nova llei, que sigui d'un control deontològic, o el que sigui, però fins ara, el qui porta realment el control és el

Govern. Doncs, Sr. Forné, faci alguna cosa, perquè, sino, també pot tenir problemes amb l'ORTA.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Mateu?

Cap més intervenció?

Doncs, suspendrem la Sessió uns 10 minuts.

(Són les 17 h. 45)

Reprenem la Sessió amb el punt 5 de l'ordre del dia.

(Són les 18 h. 00)

5- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, del Grup Mixt, per escrit de data 30 de desembre de 1997, relativa a la Llei general del sòl.

La pregunta fou publicada al Butlletí número 1/1998, del 19 de gener.

Exposa la pregunta el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies, Sr. síndic.

Bé, la pregunta, com acabeu de dir, ja ha estat publicada i no cal que la tornem a llegir. Fa referència a la Llei del sòl. Aquesta és una Llei que esdevé, al nostre entendre, cada dia més necessària per regular el desenvolupament harmònic del nostre país. Reiteradament, el Sr. cap de Govern, ha fet referència davant aquest Consell i els mitjans de comunicació sobre una imminent presentació d'aquest Projecte, però com que passen els dies, les setmanes i els mesos, i el Projecte no arriba, hem plantejat la pregunta, per saber si podem tenir l'esperança de veure, durant aquesta legislatura, el Projecte de Llei del sòl en l'ordre del dia del Consell.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern el Sr. Sangrà. El ministre de la Presidència té la paraula.

El M. I. Sr. Estanislau Sangrà:

Gràcies.

Efectivament, tal com fou anunciat en presentar el programa, el Govern ha donat i dona un caire prioritari a efectes de poder enllestir i entrar a tràmit

el Projecte de Llei d'ordenació del territori i urbanisme, al més aviat possible.

Com vostè mateix ha dit, han transcorregut nou mesos. Nosaltres afegiríem que només han transcorregut nou mesos en consideració al fet que es tracta d'un text legislatiu molt important i, certament, força complex.

Podem informar-lo que el treball està en curs, que l'esquema rector del Projecte és acabat i que a hores d'ara ja s'han redactat els primers capítols de la Llei.

I que és voluntat del Govern de poder entrar el text a tràmit parlamentari una vegada més al més aviat possible, si arribéssim a complir els terminis que ens agradaria complir, durant l'actual període de sessions i, en tot cas, voldríem entrar el text a tràmit durant el present any.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Jaume Bartumeu?

Cap repregunta?

Bé, doncs, passem al punt 6 de l'ordre del dia.

6- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, del Grup Mixt, per escrit de data 30 de desembre de 1997, relativa a les declaracions efectuades pel cap de Govern sobre la posició dels coprínceps respecte a la Proposició de Llei reguladora de les unions familiars de fet.

La pregunta fou publicada al Butlletí número 1/1998, del 19 de gener.

Exposa la pregunta el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies, Sr. síndic.

Dissabte passat, en l'acte oficial del dia de la Constitució, el cap de Govern reflexionava en veu alta sobre el grau d'acceptació de la Constitució entre els andorrans, i ens deia que ell creia que molts ciutadans, que no la van votar en el seu dia, ara fa 5 anys, avui la votarien. És prou sabut, que a les files del Partit Lliberal són nombrosos els que van votar no en el referèndum constitucional i, per aquest motiu, ens hem de creure el president del Partit Lliberal, perquè ell està més ben situat que ningú en aquesta sala per a copsar aquesta positiva evolució del grau d'acceptació de la Constitució.

Però l'acceptació de la Constitució ha d'anar, també, acompanyada d'un cert respecte a unes mínimes

regles del joc. Per això, el dia 17 de desembre de l'any passat, vam quedar, per dir-ho col·loquialment, bocabadats al veure el cap de Govern emprar, després d'un debat del Consell General, la televisió pública per posar els coprínceps al bell mig del debat polític.

És per això que vam formular la pregunta, que també ha estat publicada, i que resumidament diu: *si el Sr. cap de Govern pretén ser portaveu dels caps d'Estat?; si és cert que l'executiu ha fet de filtre de les objeccions dels coprínceps a la Llei de parelles de fet?; si creu el cap de Govern que amb les declaracions efectuades a Andorra Televisió s'ha excedit en les seves competències institucionals?; si no sap el cap de Govern que els coprínceps han de romandre per damunt el debat polític i fora de les opcions d'un o altre partit?, i si oblida el cap de Govern que els articles 45 i 63 de la Constitució estableixen que la sanció i promulgació de les lleis per part dels coprínceps són un acte degut. Obligació constitucional que es conjumina amb la possibilitat que tenen els caps d'estat de sol·licitar un dictamen previ de constitucionalitat en aquells supòsits en què els coprínceps puguin tenir dubtes a l'hora de promulgar les lleis?*

Aquesta és la pregunta.

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern: Sr. cap de Govern, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. síndic.

Al seu breu preàmbul sobre la Constitució, només hi vull afegir que vostè pressuposa que moltes persones de les files lliberals van votar que no. Jo recordo que el dia del referèndum, la seva reacció, precisament, amb els resultats d'Andorra la Vella, no se'l veia gaire content, imaginant que, potser, dins de les files de Nova Democràcia, també, alguns van votar que no a la Constitució. I ningú no li va recriminar, això. Nosaltres creiem que tothom tenia la llibertat de votar el que li va semblar. Vostè sap, i mai he dit el contrari, que de les files lliberals i jo mateix, que vam fer campanya, no solament sense dir res, sinó positivament pel sí. Però en fi, crec que tal com vaig voler dir l'altre dia, aquest debat ja ha passat fa 5 anys.

A partir d'aquí, sobre la pregunta que fa vostè, he de dir que les declaracions que vaig fer en directe aquí fora o en diferit després -suposo que ho van gravar, m'imagino-, i que van sortir en l'Informatiu Vespre de la Televisió Andorrana, ja vaig veure que només havia dit no ben bé el que vostè diu que vaig dir, jo

vaig dir que estava segur, estava segur, com una convicció personal, que si la Llei que vostès van presentar hagués arribat a ser votada unànimement o amb majoria suficient, fins i tot vaig dir, havent-hi bufat un vent de gosadia extrema en aquesta sala, tal com estava presentada, jo estava segur que els coprínceps no la firmarien. Era un convenciment personal. Potser no valia la pena fer aquest comentari. Si no era adient me n'excuso, però no era dir que els coprínceps havien dit. Això, jo mai no ho vaig dir. La meua opinió era aquesta, era un convenciment personal, un convenciment polític meu derivat de tota una sèrie d'indicis. D'indicis que no cal anar més endavant per saber que són evidents. Es tractava de la Llei tal com era presentada, no tal com podia ser arreglada o esmenada i corregida.

A partir d'aquí contesto que sí, que evidentment en tinc ben bé prou amb l'alt honor de ser cap de Govern. Vostè em demana si a més a més de ser cap de Govern, pretenc ser portaveu dels caps de l'Estat. No. De caps d'Estat n'hi ha un. Ho recordo, el cap d'Estat amb la persona de dos coprínceps, això sí. Però no caps d'Estat sinó cap d'Estat. De totes maneres, segur que no podia pretendre mai ser el portaveu del cap d'Estat.

Es refereix vostè a l'article d'un diari per dir que vaig fer de filtre. Bé, això ho hauria de preguntar al qui va escriure aquell article, o al qui el va avalar amb la seva direcció del diari o al qui sigui. No són les meves declaracions, és un article. Clar, si per fer preguntes al Govern hem de comentar articles de qualsevol mena d'informació o articles de diaris de fora, em sembla que desviarem el debat cap allà on no ha de ser.

Jo li asseguro que les paraules que vaig pronunciar estan gravades i són les que jo dic. Malgrat això, reconec que potser no calia parlar dels coprínceps. En fi, crec que era la meua opinió política i tenia tot el dret d'expressar-la i no vaig comprometre a ningú més.

I per tant, el Govern no ha de fer de filtre de ningú, i molt menys dels coprínceps, és clar. Llavors quan vostè em diu "no creu que em van excedir en les meves competències?". No. En les declaracions que vaig fer no em vaig excedir. M'hagués excedit si hagués dit el que vostè creu haver sentit o diu que vaig dir.

"No sap el cap de Govern que els coprínceps han de romandre per damunt del debat?. I tant que sí que ho sé. I com a mínim tant com vostè, ho sé.

I després diu vostè que si oblido que els articles 43 i 63 estableixen que la sanció i la promulgació de les lleis per part dels coprínceps són un acte degut. Aquí no ho puc oblidar perquè no és ben bé veritat això.

L'acte degut es va excloure del contingut explícit de la Constitució. Es va excloure en una discussió en la qual vostè hi era, perquè era la constituent; va ser prou llarga i altres membres d'aquesta sala també hi eren -em sembla-, i a demanda -em sembla- de la Mitra es va demanar que no fos aquest text amb aquest contingut, d'acte degut. I per tant es va adoptar la manera com la Constitució diu: la contrasignatura. A partir d'aquí, en fi, la teoria de l'acte degut va ser deixada de banda com a tal, i no crec que sigui el punt. Sobretot perquè, ja dic, el que vaig dir no té res a veure amb això. I en fi, jo crec que amb això queda contestat el que vostès han dit. Els coprínceps tenen el seu camí marcat perfectament per la Constitució per promulgar les lleis, per demanar el dictamen d'inconstitucionalitat, etc., però jo em vaig limitar a expressar el meu convenciment personal, i no pas una opinió de cap copríncep.

Res més.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Bartumeu, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies, Sr. síndic.

Si, és clar, Sr. cap de Govern, ara aquí, per acabar d'afinar això, hauríem de fer una prova pericial que és anar a mirar aquell telenotícies. Vostè les ha vist, jo també, vostè les ha sentit, jo també. I jo continuo mantenint que vaig sentir el que vaig sentir. A més, en aquest cas, ho vaig sentir personalment, no és que m'ho hagin dit.

Per tant, jo crec que ja en tinc prou amb el vostè m'ha dit, que si és que ho va dir, considera que potser no estava prou en la línia del que s'havia de dir, doncs ja no en vull discutir més, d'això.

Jo he volgut insistir en això avui aquí, i quan vam fer la pregunta, perquè en política ens podem equivocar tots, però l'esquema constitucional el vam voler tots, vostè també, sobre la base de deixar els coprínceps situats en un lloc allunyat del debat polític. Si tots plegats, un dia o altre, tenim la temptació de cridar els coprínceps al debat, cridar-los en el sentit figurat del terme, farem un mal servei a la Constitució i als mateixos coprínceps, no?. Si estem d'acord vostè i jo en això, doncs, tampoc cal que en discutim més.

Només acabaré dient que la qüestió de l'acte degut és com vostè ho explica, però no ben bé com vostè ho explica, tampoc. Perquè els coprínceps són el cap d'Estat, com vostè em corregia, però vostè mateix s'ha corregit al cap d'un moment, explicant-me que creia saber que el copríncep episcopal havia demanat

que es modifiqués la qüestió de l'acte degut. Per tant els coprínceps són els cap d'Estat però no deixa que són dos i, efectivament, hi va haver un article concret que va demanar molta discussió, que és el fet que un copríncep pugui salvar aquesta obligatorietat de l'acte degut. Hi ha unes actes de la Comissió Constituent, que estan en aquesta casa, i allí, si algun dia es consulten, es podrà veure que aquesta suspensió de l'obligació de l'acte degut estava, jo diria, gairebé enumerada, salvada la llibertat del copríncep. En tot cas estava salvada d'aquesta manera, perquè, tot i que hi ha un cap d'Estat però que són dos persones, doncs, les lleis poguessin ser adoptades. Si no mantenim aquest principi de la limitació de la suspensió, ens podem trobar qualsevol dia en que els coprínceps intervinguin en el debat polític andorrà, condicionant l'adopció d'unes lleis. Això seria molt dolent per la Constitució.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna repregunta?

No?

Bé, doncs, passem al punt 7 de l'ordre del dia.

7- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Vicenç Mateu Zamora i Vicenç Alay Ferrer, consellers generals, per escrit de data 8 de gener de 1998, relativa al Projecte de Llei d'immigració.

La pregunta fou publicada en el Butlletí número 1/1998, del 19 de gener.

Exposa la pregunta el Sr. Vicenç Alay.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. síndic.

Bé, abans, Nova Democràcia formulava una pregunta sobre la Llei del sòl, ara en farem una altra del capítol morosos, que és sobre la immigració.

Diem a la pregunta: vist que de forma reiterada el Govern i la majoria lliberal han anat anunciant la necessitat d'una Llei d'immigració; vist que el Govern ha manifestat repetidament estar treballant sobre aquest Projecte legislatiu, -i això no consta en la pregunta però ho afegeixo ara- vist que en l'exposició de motius del Projecte de Llei o de la Llei de quotes d'immigració, el Govern agafava el compromís que la Llei d'immigració estaria al Consell en el període de sessions anterior, es pregunta:

En quin estat es troba l'elaboració de la Llei?

Quan creu el Govern que el Projecte legislatiu pot entrar a tràmit al Consell General?

Pot avançar el Govern, vist que ja fa tant de temps que hi treballa, quines són les línies mestres de l'avantprojecte legislatiu?

Són aquestes preguntes. Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern el Sr. ministre d'Interior.

El M. I. Sr. Lluís Montanya:

Gràcies, Sr. síndic.

A les preguntes primera i segona formulades per IDN, haig de contestar que el Projecte de Llei ja està enllestit i el Govern espera presentar-lo a tràmit en aquest període de sessions.

Cal afegir que aquest Projecte de llei s'està treballant des de fa prop de 2 anys i que el Projecte actualment en estudi n'és una quarta versió.

Referent a la tercera pregunta sobre els objectius, els objectius d'aquesta Llei, és regular tots els supòsits d'entrada al Principat de persones estrangeres amb el propòsit de treballar i residir, en les seves diferents modalitats: autoritzacions de treball amb residència; autoritzacions de treball sense residència; residència per ampliació d'estudis acadèmics, la realització de treballs d'investigació o de formació; els principis generals del reagrupament familiar; règim sancionador, i la instauració de la Borsa de Treball: es considera oportuna la presentació en paral·lel de la Llei de creació de la Borsa de Treball.

Dins la filosofia d'aquesta Llei hi ha l'abandó definitiu del sistema de quotes: regular de forma racional i sistemàtica l'entrada, el sojorn, el treball amb o sense residència, i la residència sense treball de persones estrangeres a Andorra; harmonitzar i buscar l'equilibri necessari entre els interessos individuals que advoquen per la lliure circulació i l'establiment de les persones estrangeres, i l'interès col·lectiu que aconsella un equilibri demogràfic.

Un dels altres punts importants és el desenvolupament de l'article 22 del títol II de la Constitució (el que fa referència a la no renovació de la condició de resident o expulsió d'una persona resident): l'establiment d'un marc de garanties jurídiques, d'acord amb l'Estat de Dret que proclama l'article primer de la Constitució. En efecte, es regula objectivament la concessió, la denegació de les sol·licituds inicials, l'anul·lació, renovació o no de les autoritzacions d'immigració, i en tot cas les resolucions que s'adopten han d'ésser sempre

susceptibles dels recursos previstos legalment. Les persones legalment establertes des de més de dos anys disposen d'unes garanties jurisdiccionals superiors.

Es regula el reagrupament familiar: es respecta el dret a la unitat familiar, però tot evitant l'establiment a Andorra de persones que únicament volen beneficiar-se sobre l'estat del benestar andorrà.

Un control eficaç de la immigració clandestina generada per les empreses i els prestadors de serveis, i posar de relleu la voluntat de lluitar contra la immigració clandestina, generadora de greuges importants pels treballadors legalment establerts i per les mateixes empreses (ja que empreses infractores minoritàries remuneren un sou inferior al mínim legal i no cotitzen a la CASS); la potenciació d'Andorra com a zona d'acolliment de serveis educatius, i la lluita contra l'intrusisme professional

Aquestes són les línies bàsiques que contindrà la Llei d'immigració.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Alay, volem tornar a intervenir?

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies.

Una pregunta purament informativa, ja tindrem temps de debatre-ho en el seu moment. Res més, després en tornarem a parlar perquè hi ha una pregunta sobre quotes d'immigració. Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. ministre, vol tornar a intervenir?

Alguna repregunta?

Bé, doncs, passem al punt número 8 de l'ordre del dia.

8- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Vicenç Mateu Zamora i Vicenç Alay Ferrer, consellers generals, per escrit de data 20 de gener de 1998, relativa a la congelació salarial del personal de l'Administració i del salari mínim.

La pregunta fou publicada al Butlletí número 2/1998, del 28 de gener.

Exposa la pregunta el Sr. Vicenç Alay.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. síndic.

Bé, són 4 preguntes, m'agradaria que es poguessin contestar, agruparé les dues primeres i després les altres dues.

Comença així: *pot explicar el Govern quines raons d'ordre econòmic l'han portat a decidir la congelació salarial del personal de l'administració i la congelació del salari mínim?*

I la segona pregunta és: *quin és l'objectiu que es persegueix amb aquesta mesura?*

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern el Sr. ministre de la Presidència. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Estanislau Sangrà:

La veritat es que havíem preparat la contesta a les 4 preguntes, no sé si seré capaç de dividir-ho. Em sembla que van seqüencialment.

(Se senten veus)

El M. I. Sr. Síndic General:

Si us plau, teniu la paraula, Sr. Vicenç Alay.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Perdó, Sr. síndic. Gràcies.

Les dues preguntes que manquen són: *és conscient el Govern del perjudici que això porta a una part important de la població que cobra el salari mínim?* i la darrera és: *és conscient el Govern de l'efecte negatiu que una mesura com aquesta pot tenir sobre la reactivació del consum?*

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Té la paraula el Sr. ministre de la Presidència.

El M. I. Sr. Estanislau Sangrà:

Gràcies, Sr. síndic.

Els dos governs encapçalats per Marc Forné han estat mantenint des del primer pressupost que van presentar, l'any 1996, una política econòmica de control del dèficit públic a través de la contenció de la despesa de funcionament, que està compostat, entre altres partides, per les despeses de personal i les despeses de consum de béns corrents i serveis. Una política de contenció de la despesa pública, que té

com a objectiu econòmic principal l'optimització i la racionalització del pressupost de l'Administració general.

Una mesura que té un objectiu molt clar, i que s'engloba dins de la política de recursos humans per reestructurar el sector públic, que es dimensionar adequadament l'Administració general.

El Govern, no només aquest, sinó els diversos governs que s'han succeït al capdavant de les funcions executives d'aquest país, han constatat, no només ells sinó una mica tots plegats, constatem el creixement de l'Administració general, i que aquest creixement de l'Administració general implica un augment constant de la despesa de personal i, en l'àmbit d'aquesta reflexió, l'actual Govern va prendre dues decisions.

La primera va consistir a crear la Secretaria General Tècnica de la Funció Pública amb una finalitat molt clara: que no era més que el disseny de la política del personal de l'Administració general, constatat també que històricament, i en diferents àmbits de la funció pública, hi han hagut pautes d'actuació no massa definides i estructurades.

La segona decisió va ser iniciar un projecte d'anàlisi, de descripció i de valoració dels llocs de treball de l'Administració general, amb una finalitat, i és que aquest procés d'anàlisi permetés al Govern prendre decisions de racionalització de la despesa de personal, així, i sobretot constituir una de les bases per endegar una veritable política de recursos humans, amb la finalitat de contribuir a la modernització de l'Administració com a instrument d'eficàcia i de qualitat dels serveis públics.

Un projecte, aquest que acabo d'esmentar, que està avançant a molt bon ritme i que esperem que estigui finalitzat, per la part de treballs, a mitjan any.

Com poden veure, aquesta doble decisió del Govern té una incidència directa en les despeses de remuneració i la política retributiva. El doble objectiu de contenció de la despesa i, sobretot, de posar en marxa una veritable política de recursos humans, tant en la seva vessant formativa com d'adequació al lloc de treball, com de formació són raons que van fer que el Govern considerés no incrementar el valor del punt en el pressupost de 1998.

El Govern és conscient que una política de contenció de la despesa pública comporta un important esforç, no només als treballadors del sector públic, sinó a tots els sectors econòmics del país. I per això, aquesta és una de les raons que aquestes mesures s'hagin complementat amb un conjunt d'actuacions del Govern, que tenien incidència en l'evolució del cost de la vida, com poden ser la

congelació del preu de gas-oil per calefacció, la congelació dels preus o de les pugues dels arrendaments, i la disminució de les tarifes telefòniques i les elèctriques, entre altres.

Quant a la incidència de la congelació del salari mínim, que hem de recordar també que històricament és un indicador que afecta l'evolució d'altres indicadors, posa de manifest les dades que té el Govern, amb què treballa el Govern, i que no són més que les dades que li proporciona la Caixa Andorrana de Seguretat Social.

Amb dues lectures de les persones que estaven retribuïdes a nivell de salari mínim efectuades el mes d'agost i setembre del 97, dues lectures diferents, perquè corresponen a èpoques d'activitat econòmica diferents; a efectes del mes d'agost és un mes d'un màxim d'activitat, activitat que baixa al setembre, la mitjana d'aquests dos mesos i que hem cregut que teníem indicis suficients com perquè fos una dada explorable, ens ha donat que, actualment, el salari mínim d'Andorra afecta unes 500 persones sobre una població activa, tenint en compte la població d'assalariats i la població d'assegurats voluntaris, una mica més de 30.000 persones.

Aquestes són dades de la CASS.

A la vista d'aquestes dades i d'altres consideracions, el Govern ha valorat, i jo diria que en profunditat, quin és l'efecte d'una mesura com aquesta per a la població del país, la de congelació del salari mínim. I pensem que ho hem fet amb criteris clars, que ens agradaria que fossin contrastats amb els efectes negatius que, segons els representants d'IDN, té la decisió de congelar el salari mínim sobre la reactivació del consum. Tenint en compte l'efecte que hagués tingut la no congelació del salari mínim i el no manteniment de les retribucions salarials pel sector públic durant l'any 98; és a dir, pressuposant una puja d'aquests dos paràmetres de l'ordre del 2%, que no són xifres desgavellades a la vista, doncs, de l'increment del cost de la vida i de les pujades salarials que s'estan duent a terme en aquest darrers anys, l'efecte monetari de la puja salarial i de la no congelació del salari mínim i la no congelació dels sous de l'Administració, per tots els sectors afectats seria entre 150 i 200 milions de pessetes. A la vista de la realitat del nostre país amb la qual, potser, estem tan lligats a la reactivació del consum intern com a la reactivació del consum extern, entenem que aquestes quantitats no afecten significativament l'evolució econòmica i, en concret, l'evolució del consum.

Si aquestes quantitats posessin en dubte el creixement del país, doncs, penso que malament aniríem. Aquesta mesura, de totes maneres, la

mesura de congelació del salari mínim i la mesura de congelació del salari dels treballadors de l'Administració, i els efectes induïts que aquestes mesures poden tenir sobre el conjunt de l'economia, no es poden analitzar separatament de les altres actuacions que es preveuen al pressupost per a l'exercici 1998, i que van en la línia de reactivar el consum i la competitivitat de la nostra economia.

Pensem, des del Govern, que s'ha de fer una lectura àmplia de totes les decisions que hem pres amb el pressupost del 98, algunes de les quals són compensadores d'aquesta congelació salarial. Ho he dit abans i ho repeteixo: el manteniment dels preus dels lloguers, el manteniment del preu del carburant de calefacció, la disminució de les tarifes elèctriques i telefòniques, el manteniment i la millora de polítiques de benestar, de salut i d'educació, la reducció de les taxes que graven diferents productes, entre els quals, els productes alimentaris. Tampoc no s'ha d'oblidar que la puja de les pensions no contributives s'ha mantingut en un 3,5%.

A la vista de tot això, entenem que tant pel que fa a la congelació de salari mínim i de salari del personal de l'Administració, s'han introduït mesures per mitigar els efectes d'aquesta decisió, i per l'efecte que tenen aquestes decisions amb la no reactivació del consum i, per tant, amb la seva traducció, amb el que és el clima econòmic en general, les mesures que acabo d'enumerar compensen sobradament, i jo diria que ajuden de manera clara a millorar la competitivitat de l'economia d'aquest país.

És tot. Hi havia una última part de la seva pregunta que no m'ha formulat. No sé si l'he de contestar o no.

(Se senten veus)

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Alay, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

En tot cas en parlarem després.

Vostè ens ha fet una explicació força exhaustiva dels diferents punts. Bé, hi ha algun punt que el repreguntaré perquè no m'ha quedat massa clar.

Però voldria fer unes consideracions sobre el que ha comentat al principi, pel que toca al salari del personal de l'Administració. Vostè ha comentat que estan en un procés d'anàlisi dels llocs de treball i de reconversió o de racionalització de l'Administració. Això és una cosa en què nosaltres hi estem ben d'acord; els felicitem que hagin tirat endavant aquesta tasca. Però que de totes formes no entenem

tampoc que hagi d'anar lligada, necessàriament a aquesta congelació. Sabem, sabem i és conegut de tothom, que hi ha una disbauxa gran dins l'Administració pel que fa a temes salarials, hi ha unes graelles que deuen estar desades, suposo, o que cau a la graella pitjor -si entenc el tema-, i pensem que ha sigut molt millor, si es volia tocar o es volia entrar en qüestions salarials, de tocar els salaris més alts però no castigar, com s'ha fet, indiscriminadament, salaris més baixos, salaris que moltes vegades estan per sota del que seria desitjable.

Això pel que fa a l'Administració general.

Una pregunta que li volia fer és sobre el tema del salari mínim: jo li demanava per objectius, i això -no sé, igual m'he perdut-, però jo no he entès massa quins eren els objectius. En tot cas, li voldria fer una sèrie de reflexions sobre això. Vostè ha minimitzat aquest efecte dient que el salari mínim, en dades de l'agost -si no he apuntat malament-, i en dades que provenen de la CASS, afectava només 500 persones. Jo no tinc dades, però em sembla que no pot ser així de cap manera. No pot ser així de cap manera perquè només s'ha de mirar el Butlletí de Conjuntura i veure els salaris per sectors, i hi ha salaris que estan molt propers al salari mínim.

Em dóna la sensació que això és una trampa estadística que consisteix simplement a entrar el salari mínim, cent i el que sigui, no me'n recordo, 109.343, i la persona que cobra 110.000 pessetes ja no es considera salari mínim. O sigui que només deu ser per això que surtin unes xifres tan baixes. Miri's vostè el Butlletí de Conjuntura, compari xifres i veurà que molta, molta gent en aquest país, no 500 persones, molta gent -sobre un col·lectiu de 30.000 persones, m'atreviria a dir que una xifra força important, de milers-, cobra aquest salari mínim.

A partir d'aquest moment, aquestes xifres de què vostè també parlava de 150 milions, clar, queden en entredit, i entenc jo que l'efecte és bastant més gran.

L'objectiu que jo li he dit que no l'he entès o que no l'he seguit o no he sentit, podria anar per la via de reactivar o de fer competitiva l'economia. En aquest cas em dóna la sensació que vostès fan una política tipus *Robin Hood* però a l'inrevés. És a dir, castigar els salaris més baixos, les economies més desfavorides. Està bé de propiciar que el país reactivi la seva economia, però no a costa de les persones que, precisament, tenen menys recursos, no. Això per una altra banda.

Ha comentat que hi havia una sèrie de mesures pal·liatives, per dir-ho en terminologia mèdica, com podia ser allò del gasoil, etc. N'hi ha un que a més és significatiu, com és el preu dels arrendaments. Ha quedat palesat que aquesta mesura, si ha prosperat,

ha sigut per la bona disposició que han tingut els llogaters perquè no hi havia forma legal que això prosperés. Això ha sortit a bastament a la premsa i sembla que vostès, en aquell moment, no ho havien previst.

Bé, en tot cas, nosaltres seguim pensant que sí que té efectes, que té efectes importants sobre economies desfavorides, com he dit. I en un altre punt comentàvem una relació amb la reactivació del consum. Bé, aquí a Andorra estem acostumats a parlar molt sovint de milions, però hi ha molta gent que compta en pessetes, i quan estic parlant de reactivació del consum, no em refereixo al gran consum, sinó al consum potser més domèstic, al consum de les botigues de barri, etc., que treballen i que tenen la seva base econòmica sobre aquests sectors més desfavorits. Estic absolutament convençut que aquests sectors s'han de ressentir d'una política com la que vostès han emprès sense, repeteixo, que en quedi clar quin era l'objectiu, que hi havia al darrere. Paro aquí.

Ara li formulo la darrera pregunta que ...

(Se senten veus)

El M. I. Sr. Síndic General:

Si us plau, vol fer una repregunta després?

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Sí. Bé, introdueixo la darrera pregunta i llavors ja em pot contestar, ni que comenci per contestar el que acabo de dir.

Aquesta darrera pregunta és: com valora el Govern que diferents comuns, regits per majories del seu mateix color polític no hagin seguit les seves recomanacions quant a congelació salarial?

El M. I. Sr. Síndic General:

Molt bé, Sr. ministre de la Presidència.

El M. I. Sr. Estanislau Sangrà:

Gràcies per donar-me la paraula.

Si de cas, m'agradaria començar pel torn de rèplica per algunes de les observacions que ha fet, abans de passar a contestar el final de la seva pregunta.

Em preguntava si no s'hagués pogut iniciar la reestructuració de l'Administració i l'anàlisi de l'Administració, sense prendre polítiques de contenció social. Jo li diré que sí. Que en qualsevol cas aquestes disbauxes, a què vostè feia referència -és paraula seva no meva-, l'únic que haguessin fet és

continuar incrementant-se. Jo penso que la discussió no està en funció de qui té salaris alts i qui té salaris baixos. La discussió consisteix a definir bé les funcions dins de l'Administració de cara a fer realment l'Administració, encara més del que ja és, una eina eficaç al servei del país, i que la política retributiva lligada a cadascun d'aquests llocs de treball ben definits i ben estructurats, sigui la que li correspongui independentment que siguin salaris alts i salaris baixos.

Hi havia una doble voluntat, i n'he parlat quan l'he contestat amb la congelació salarial. La primera crec que l'hem descrita a bastament al començament de la qüestió, anar en la línia de contenció de la despesa. I aquesta ni la volem amagar, ni la podem amagar. I la segona és optar per dir "analitzem bé l'Administració", doncs, abans de definir exactament les polítiques retributives, i que aquestes polítiques retributives, d'alguna manera, cada cop es vagin corresponent més a criteris tècnics i de remunerar correctament un lloc de treball en funció del contingut real d'aquest lloc de treball. Aquesta seria la primera.

Quant a la segona, i quan fèiem referència a les dades, jo no minimitzo res, jo simplement li comunico les dades de què disposa el Govern per analitzar qüestions. Ja dic que no són dades del Govern, són dades que el Govern va demanar a la Caixa Andorrana de Seguretat Social i que són les que són.

La tercera pregunta, efectivament, prendre la decisió de congelar el salari mínim és una decisió, jo diria, que impopular i una decisió complicada. El salari mínim d'aquest país havia tingut un creixement important; diria que, analitzant l'entorn econòmic del país, el salari mínim d'Andorra no és dels més baixos, és un salari mínim respectable, sense obstar això perquè aquest salari mínim hagi de continuar creixent. Com li deia, hi havia al darrere d'aquesta decisió, el fet, doncs, que el salari mínim serveix d'indicador per altres indicadors, i segon, una política global del que és la reducció de costos per les empreses i, per tant, de propiciar un clima de millora de l'activitat econòmica. Un clima que s'ha intentat completar amb moltes altres mesures, en algunes de les quals hi ha preguntes posteriors que hi incidiran.

Quant a la problemàtica de l'aplicació de la reglamentació en matèria de lloguers, miri, a mi em sembla que el que no és rellevant és parlar de si una llei té o no té problemes d'interpretació. Fins ara no s'havien posat de manifest, aquests problemes. El que és rellevant a nivell polític és parlar de la voluntat d'un govern quan pren la decisió, i la voluntat del Govern quan va prendre la decisió va ser que els

lloguers no s'apugessin, que els lloguers estiguessin congelats. I em sembla que això és allò rellevant.

I quant a la reactivació del comerç, la reactivació de la demanda és una figura de macroeconomia, que ja és difícil aplicar en un país que, precisament, no és macro com el nostre sinó que és micro, encara fer més micro l'àmbit d'actuació de la reactivació de la demanda, com vostè intenta fer limitant-ho en un cert tipus de comerç de barri, em sembla que és endinsar-se per camins que divergeixen notablement del que és l'objectivitat de raonament que ha de presidir les nostres actuacions.

Pel que fa referència, si em permet, als comuns, aquí no descobrim res de nou dient es regeixen pel principi d'autogovern, tal com s'especifica en l'article 79 de la Constitució, i que les entitats comunals tenen plena competència per aprovar i executar el pressupost comunal. El que tampoc ens pot fer oblidar aquest principi d'autogovern és l'obligació de totes les administracions de coordinar polítiques de cara a obtenir resultats determinats, en aquest cas, amb polítiques econòmiques a nivell de país.

Gràcies

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna repregunta?

Sr. Vicenç Alay, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies.

Bé, contestant el que ha dit el Sr. Sangrà, de cap manera nosaltres pretenem que s'emprenqui una..., s'abordi això de la macroeconomia de barri, que vostè ha dit. O sigui que no és la nostra pretensió.

Respecte al que ha comentat, que el salari mínim és un índex que s'utilitza; bé, aprofitem l'avinentsa per reclamar una altra vegada aquest índex de preu al de consum o un indicador fiable, que ens permeti treballar sobre una base sòlida i no sobre simples intuïcions.

Respecte als costos de les empreses, em sembla bé, em sembla molt bé que s'intenti minimitzar aquests costos de les empreses, però no carregar-ho - repeteixo el que he dit abans-, a les esquenes de les persones més desfavorides.

I respecte al final, una última reflexió, i és que vostè, quan parlava dels lloguers ha dit que no sabia d'això altre, sinó de la voluntat del Govern. Aquí vull recordar-los que un dels grans problemes que hem tingut en aquest Consell és, precisament, que vostès, a vegades, posant per davant la voluntat del Govern, s'obliden de la legalitat de les actuacions del Govern.

I evidentment que s'ha de tenir en compte. Jo ja valoro la voluntat del Govern, però hi ha una sèrie de textos escrits, hi ha una Constitució, hi ha hagut gent que s'hi ha pres la molèstia de treballar-hi, i valdria la pena respectar-los.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. ministre de la Presidència?

Alguna repregunta sobre la qüestió? No?

Bé, passem al punt número 9.

9- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Vicenç Mateu Zamora i Vicenç Alay Ferrer, consellers generals, per escrit de data 27 de gener de 1998, relativa a la creació de la Borsa de Treball.

La pregunta fou publicada al Butlletí número 3/1998, del 19 de febrer.

Exposa la pregunta el Sr. Vicenç Mateu.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies, Sr. síndic.

Bé, jo sí que em permetré de rellegir-la. De fet són dues preguntes i diuen així:

En data 16 de juny de 1995, com a conseqüència d'una iniciativa provinent d'IDN, el Consell General va aprovar per unanimitat la següent resolució:

"S'encomana al Govern que, en el termini de sis mesos a comptar de la present, presenti, al Consell General un pla d'acció que contempli la creació d'una Borsa de Treball i estableixi mecanismes de vinculació amb la concessió d'autoritzacions de residència i treball, adreçats a protegir el dret constitucional al treball dels treballadors, andorrans i residents, que resideixen legalment a Andorra."

Aquesta resolució fou publicada en el Butlletí del Consell General, núm. 24/1995, de data 21 de juny.

Davant la inactivitat del Govern, Iniciativa Democràtica Nacional, per escrit de data 18 de març de 1996 (és a dir, 9 mesos després), va preguntar al Govern per quins motius encara no havia complert amb el mandat del Consell, i el Sr. cap de Govern va respondre, entre altres coses (i això serà una cita), que "Per nosaltres la reforma del Reglament laboral és, fins i tot, prèvia a la instauració de la Borsa de Treball i en una o dues setmanes el comitè d'experts que hi treballa tindrà aquest Reglament laboral a la disposició del Govern i, per tant, pròximament estarà

a disposició d'aquesta Cambra (...) Sé queestic fora del termini, no hi ha dubte, és així, però penso que hi guanyarem tots si ho fem de la manera que hem planejat, és a dir, primer, incidir en el Reglament laboral, que això es pot fer molt aviat sense haver de posar en marxa res...". Això va ser publicat en el Diari Oficial del Consell General, núm. 3/1996.

El mes de novembre de 1996 el Govern va presentar a aquesta Cambra un anomenat "Pla d'acció per a la creació d'una Borsa de Treball" en què es fa referència també, en l'apartat primer, que (i això és una cita) "el Govern està analitzant l'avantprojecte de nova Llei laboral".

Compte tingut que el Govern deu disposar de l'Avantprojecte de llei laboral des de fa uns dos anys -des de finals de març o començaments d'abril de 1996, una o dues setmanes després de la sessió del Consell esmentada- i que, d'acord amb les explicacions donades al Consell, l'aprovació d'aquesta Llei hauria d'ésser prèvia a la creació de la Borsa de Treball, es pregunta:

a) Ja ha pogut, el Govern, finalitzar l'anàlisi de l'avantprojecte de llei laboral o encara no ha tingut prou temps per estudiar-lo?

En cas afirmatiu, quan pensa presentar al Consell General el corresponent Projecte de llei per a la seva tramitació parlamentària?

b) Atenent que el Govern va manifestar que la modificació del Reglament laboral, que d'acord amb el pla del Govern ha de ser prèvia a la creació de la Borsa de Treball, "es podria fer molt aviat" (segons paraules del cap de Govern) i que ja han passat dos anys des d'aquella afirmació sense que s'hagi fet res, té, el Govern, la voluntat política de crear i posar en funcionament una Borsa de Treball vinculada a la concessió de noves autoritzacions de treball -tal com va aprovar-se per unanimitat de les forces polítiques parlamentàries- i, en aquest supòsit, pot prendre formalment el compromís i concretar la data en què la Borsa de Treball serà una realitat, o, al contrari, les explicacions que ha donat el Govern fins a la data i el pla d'accions presentat, no són més que excuses dilatòries que només pretenen dissimular la inactivitat del Govern?

Segona pregunta:

El projecte "0004 Borsa de Treball" del pressupost de l'any 1996 disposava de set milions cent mil pessetes per a la realització del marc legal, els estudis de mercat escaients i els programes informàtics necessaris per a la creació de la Borsa de Treball. El Sr. cap de Govern, responent a una pregunta d'Iniciativa Democràtica Nacional, en la Sessió Ordinària del Consell General del dia 21 de març de 1996, manifestava que la inclusió d'aquesta partida pressupostària (i cito) "demostra la voluntat de tirar

endavant aquest pla i de tirar endavant la Borsa de Treball en els terminis més breus possibles."

En el pressupost de l'any 1997 el mateix projecte "0004 Borsa de Treball" estava dotat amb tres milions nou-cents cinquanta-dues mil pessetes, amb idèntics objectius/indicadors que l'anterior pressupost.

En el pressupost de 1998 la quantitat destinada al projecte "0004 Borsa de Treball" va reduir-se fins als tres milions cinc-cents cinquanta mil pessetes i els objectius/indicadors a assolir continuaven essent exactament els mateixos, és a dir, "l'elaboració d'un marc legal per a la instauració d'una Borsa de Treball, un seguit d'estudis de mercat per definir les necessitats i un programa informàtic per poder-la gestionar".

I en relació a aquestes partides pressupostàries es pregunta:

a) Com es van gastar els 7.100.00 PTA pressupostats l'any 1996 i els 3.952.000 PTA pressupostats l'any 1997 en el projecte "0004 Borsa de Treball" i, en concret, quins projectes, estudis o programes s'han fet per:

Elaborar un marc legal per a la instauració d'una Borsa de Treball.

Realitzar els estudis de mercat.

Realitzar un programa informàtic per gestionar l'oferta i la demanda de places de treball.

b) Com es pensen gastar els 3.550.000 PTA pressupostats l'any 1998 en el projecte "0004 Borsa de Treball" i, en concret, quins projectes, estudis o programes es pensen fer per:

Elaborar un marc legal per a la instauració d'una Borsa de Treball.

Realitzar els estudis de mercat.

Realitzar un programa informàtic per gestionar l'oferta i la demanda de places de treball.

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern el Sr. ministre d'Interior.

El M. I. Sr. Lluís Montanya:

Gràcies, Sr. síndic.

En referència a la primera pregunta relativa al Projecte de Llei laboral us he d'informar que la reforma del vigent Reglament laboral és una qüestió que interessa a tots els ciutadans i al Govern; això no obstant, la seva complexitat així com les seves repercussions són prou importants per no caure en la precipitació.

Si bé el projecte de reforma, elaborat per un comitè d'experts, es troba entre les mans del Govern des de fa algun temps, el projecte definitiu no s'entrarà a tràmit fins que no s'hagi aprovat la Llei qualificada reguladora de la immigració al Principat d'Andorra.

L'actual filosofia és la següent: en primer lloc, regular l'accés al mercat laboral andorrà (mitjançant la Llei de creació de la Borsa de Treball i la Llei reguladora de la immigració), i en un segon temps, desenvolupar els drets i les obligacions d'aquestes persones un cop estiguin establertes, així com també la dels nacionals subjectes a aquesta Llei laboral.

Quant a la segona pregunta sobre la Borsa de Treball, les explicacions que va donar el Govern en el transcurs del mes de novembre de 1996, i en el marc del Pla d'acció per a la creació d'una Borsa de Treball, no han estat en cap cas en va. Efectivament, tal com he manifestat en la descripció de les línies mestres exposades anteriorment, hi figura la instauració de la Borsa de Treball.

Properament, el Govern presentarà al Consell General, en aquest període de sessions, dos projectes de Llei molt importants per a l'esdevenidor: la Llei qualificada reguladora de la immigració al Principat d'Andorra i la Llei de creació de la Borsa de Treball

Aquestes dues lleis s'ajusten a la resolució del Consell General de data 16 de juny de 1995 i al posterior Pla d'acció.

Cal afegir que la Borsa de Treball s'ha d'inscriure en un marc legal que permeti, si ho manen així les condicions econòmiques, la contenció o l'obertura de l'entrada de mà d'obra al país, raó per la qual les dues lleis són complementàries.

Finalment, en resposta a la demanda de concreció de la data en la qual la Borsa de Treball serà operativa, pensem que un cop la Llei hagi estat aprovada seran necessaris uns mesos per a la seva plena operativitat.

Quant a la pregunta que fa referència a les quantitats destinades a la Borsa de Treball del pressupost, haig de comunicar-li que en el pressupost de l'any 96 figura no 7.100.000 pessetes sinó 5.016.667, de les quals 1.200.000 pessetes es van destinar al Govern per acord del Govern de data 8 d'octubre de 1996, es van destinar a la Central de Compres, i la resta de 3.816.000 va quedar sense cap afectació.

Quant a la del pressupost de 1997, en què hi havia previstes 3.952.000 pessetes, d'aquesta quantitat se'n va destinar 1.000.000 pessetes a treballs realitzats per empreses exteriors, que va servir per pagar la totalitat del lloguer de l'aparcament del Gedith Center, i van restar sense cap afectació els 2.952.000.

Quant al pressupost del 1998, si es tiren endavant i s'aprova la Llei, per aquesta Assemblea, de la Borsa de Treball, esperem invertir-los aquest mateix any.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Mateu, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies, Sr. síndic.

Miri, jo comparteixo amb el ministre Sr. Montanya que és una qüestió molt complexa, l'única cosa que volia recordar aquí que..., escolti, si les qüestions són complexes, no es comprometin, no facin volar coloms, que sembla que això és l'esport nacional, ara últimament, fent promeses que després saben que no les podran complir; no diguin que d'aquí 15 dies les tindran, que els textos ja estan a punt, per després reconèixer que, d'això, res de res.

És clar, si es fan volar coloms, arribarà un moment que no ens creurem res del que ens diran vostès. Em sembla que m'explico prou clarament.

Abans depenia, la Borsa de Treball, de la Llei laboral; després, la Llei laboral; ara depèn de la Llei d'immigració. En fi, fa dos o tres dies vaig tenir el gust de publicar un article on parlava que la Borsa de Treball, com el túnel d'Envalira, com la Llei d'immigració passarà a formar part d'aquests projectes que es van passant de generació en generació en la política andorrana. És a dir, el copríncep De Gaulle va venir aquí i havíem de fer el túnel, el copríncep Chirac, doncs, ha de fer la Borsa de Treball, potser d'aquí 20 anys la tindrem a punt.

Miri, això és per fer broma, però és clar, la veritat, miri, fem broma per no enfadar-nos, perquè això demostra una manca absoluta de respecte per aquesta Cambra. Jo voldria recordar que aquest Projecte va ser votat per unanimitat. De borses de treball n'hi han moltes modalitats; es poden discutir; potser els grups que estem aquí no estem tots d'acord amb el mateix model. Però, escolti, per això hi som, això és un parlament, en un parlament estem per parlamentar, per discutir; no voldria parlar de *l'apissonadora* i de tots aquests termes, però, és clar, dóna la sensació que vostès meynstenen una mica la funció d'aquesta Cambra.

A sobre, vostès, no n'hi ha prou amb dir que sí que d'aquí 15 dies i no fer-ho, sinó que després, en les eleccions, a sobre en parlen, ho posen al programa, surten dient que "farem la Borsa de Treball". És clar, vostès comprendran que a nosaltres ens sap una mica de greu que siguin tan pocs seriosos com això.

Miri, a nosaltres ens agradaria que es regissin, no només per promeses, no només per paraules, que se les enduu el vent, sinó per realitats, perquè el que és evident que necessitem són fets. En l'anterior pregunta es parlava de la voluntat del Govern, de la legalitat; escolti, en aquest cas ni legalitat, ni voluntat, ni res que s'hi assembli. Escolti, perquè no ens diuen que no ho volen fer. Miri, què vol que li digui, però si ho volen fer, facin-ho si us plau.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Govern, el Sr. cap de Govern intervé. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. síndic.

Miri, Sr. Vicenç Mateu, del que nosaltres anirem dient aquí, vostè pot agafar la part que vulgui. El que passa és que també s'ha de tenir en compte algunes coses, no solament el fet que, per exemple, vostès són els mateixos ara des de fa 3 anys, i nosaltres no som tots els mateixos, i això també s'ha de tenir en compte, perquè una legislatura és una legislatura i una altra n'és una altra, i una cambra parlamentària és una i la següent n'és una altra. I això no vol dir que els projectes que el Govern, encapçalat per jo mateix, hagi començat fa 3 anys, ara no valguin, sinó que tots els altres ministres que hi han hagut aquí i que no hi eren abans, i també, sobretot, els parlamentaris de la Unió Liberal que ara són aquí, tenen perfectament el dret de participar en l'elaboració de les línies mestres del nostre Govern i de la legislatura. I això és així a partir del programa de legislatura que va ser votat majoritàriament en aquesta Cambra.

Això fa que nosaltres portem unes prioritats marcades pel discurs programa d'investidura, lògicament, i desenvolupades en funció del que el Govern, junt amb el Grup Parlamentari, decideix. I això és així. El que passa és que, clar, vostè no ha governat, ni sé si té perspectives de governar aviat; suposo que la missió de tot partit d'oposició és arribar a governar algun dia, i celebraré que algun dia sigui així, sincerament, amb tots els presents, perquè l'alternança en tots els casos és bona, segur. Però vostè ha fet un exemple, ha dit que del túnel en va parlar el General De Gaulle fa 40 anys. Bé, nosaltres ara el farem. Nosaltres, no ningú més, nosaltres. I per tant, no estarem 30 anys a fer la Llei de la Borsa de Treball, segur que no. Però pensi que ha parlat sobre incidències en la Borsa de Treball, sobre la Llei d'immigració, però és que, fins i tot, la Llei

d'ordenament del territori incideix en la possible Llei d'immigració i viceversa. Podem fer una Llei d'immigració tan utòpica com vulguem, però si continuem autoritzant tota mena de construccions, tota mena de negocis, tota mena de supermercats o d'hotels, com podem dir, llavors, que una llei d'immigració pugui reglamentar d'una manera o d'una altra la immigració?. Tot va lligat. No hi ha dubte que moltes coses van lligades, i això és el que amb aquesta Cambra, aquesta, la que ara està aquí, amb el Govern que hi ha, és amb la que decidim tots aquests temes. I és el que estem fent. No em digui que no s'ha fet mai res, perquè al marge que no s'hagin gastat alguns d'aquests diners, hi ha persones a l'Administració que treballen en cada un d'aquests projectes sense necessitat de tenir assignació pressupostària exterior, com ha passat moltes vegades, i, afortunadament, això és així. Per tant, en fi, vostès no cal que ens facin confiança perquè ja sé que no ens la fan, nosaltres tenim la que hem de tenir i tirarem endavant els projectes amb les prioritats que nosaltres marcarem, i que són les que l'electorat ens ha donat el privilegi de poder tirar endavant.

No puc dir-li res més ara mateix.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna repregunta?

Bé, doncs, passem al punt número 10 de l'ordre del dia.

10- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Vicenç Mateu Zamora i Vicenç Alay Ferrer, consellers generals, per escrit de data 3 de febrer de 1998, relativa al Projecte de Llei de modificació de l'IMI.

La pregunta fou publicada al Butlletí número 3/1998, de 19 de febrer.

Exposa la pregunta el Sr. Vicenç Alay.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. síndic.

Primer voldria excusar-me davant el Sr. síndic pel meu lapsus protocol·lari en la pregunta anterior, que espero que no es repeteixi. Gràcies.

La pregunta diu així:

Vist que el Govern ha entrat un Projecte de Llei per modificar l'IMI,

Vist que la memòria explicativa, que d'acord amb el Reglament del Consell General ha d'acompanyar els projectes legislatius, no explica res,

Vist que en tals condicions és difícil valorar l'efectivitat de la modificació de l'IMI prevista en el projecte legislatiu,

es demana:

Primera. *Ha fet el Govern algun estudi de mercat per decidir la modificació de l'IMI o es regeix aquesta per la simple arbitrarietat?*

Segona. *Hi ha algun criteri general que s'hagi seguit per decidir la modificació de l'IMI en els diferents sectors o productes?*

Tercera. *Té algun estudi el Govern que el porti a creure que aquesta modificació de l'IMI es repercutirà en el preu final de venda -en els casos en què l'IMI disminueixi, evidentment-?*

Quarta. *No creu el Govern en canvi que la mesura repercutirà únicament en el marge empresarial sense que el comprador ho arribi a notar?*

Cinquena. *Ha calculat el Govern quan deixarà d'ingressar l'Estat com a resultat d'aquesta modificació?*

Sisena. *Ha valorat el Govern l'impacte desigual de la mesura pel que fa al poc que aquesta modificació de l'IMI aporta al comerç i el molt que perjudica les finances de l'Estat?*

I darrera pregunta. *No creu el Govern que l'ajuda al comerç, motor indiscutible de l'economia andorrana, passa, no per mesures arbitràries i parcials, sinó per una política global de qualitat que acompanyi el benivolgut visitant tot just hagi entrat en el nostre país i que ofereixi més enllà de les nostres fronteres una imatge atractiva, moderna i seriosa del Principat?*

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern el Sr. ministre d'Economia.

El M. I. Sr. Enric Casadevall:

Gràcies, Sr. síndic.

Si li sembla, Sr. Vicenç Alay, faré un exposat global, i si de la meua intervenció li queda algun dubte, hi tornaré.

El Ministeri d'Economia inicia els treballs per modificar l'IMI el mes de maig del 97, analitzant un estudi de mercat que hi havia entre Andorra, Espanya i França fet l'any 93, i actualitzat l'any 96. A continuació, amb la duana, es fa un estudi de la diferència amb importació durant l'últim any. D'això se'n dedueix una sèrie de productes i això s'envia a la

Cambrà de Comerç, la qual organitza una comissió que estudia el que nosaltres li hem aportat. Al cap de 15 dies, pràcticament, el president de la Cambra de Comerç ens diu que a aquesta Comissió li sembla que li faltaria informació, i voldria una anàlisi d'anys enrere per veure quina evolució hi ha hagut en les importacions; li faria falta, segurament, veure quin ha sigut el moviment de les divises, perquè els preus no són els mateixos, i també un estudi per veure quines són les modes o els productes que es venen més uns anys que uns altres.

Juntament amb el president de la Cambra de Comerç vam decidir d'organitzar 5 reunions per diferents sectors, en els quals els comerciants ens podrien expressar, de viva veu, quins són els seus sentiments i quins els sembla que són els productes que havien perdut competitivitat en el mercat andorrà.

Efectivament, aquestes reunions les vam fer durant el mes d'agost. En vam fer 5. I d'aquestes reunions van sortir, vam deduir que hi havia una sèrie de preocupacions pels comerciants, entre les quals hi havia: el preu de la llum, el preu del telèfon, el preu i les condicions dels lloguers dels locals comercials, els horaris comercials, el problema dels transitaris, el problema de l'aparcament urbà, les infraestructures urbanes i l'intrusisme en general. Moltes d'aquestes preocupacions ja estan en vies de solució i d'altres ja han trobat resposta.

Finalment, es constatà una sèrie de productes en què hi havia consens, dins de les 5 reunions, que havien perdut competitivitat en els darrers anys i que, per tant, serien aquells en què el Govern podria aplicar una baixa, tot i que, evidentment, en la reunió no es va definir si havia de ser d'un 2, d'un 3 o d'un 4.

Tots, el Consell General també, sabíem que, segurament, aquesta mesura sola no faria el comerç més competitiu. Però això, juntament amb el Pla de revitalització que la Cambra de Comerç ja els havia presentat, en què estaven treballant, i aquestes petites ajudes a les despeses generals de qualsevol comerç, que hem comentat abans, com la llum el telèfon i el lloguer, podria donar un impuls al comerç andorrà.

Per cert, les actes d'aquestes 5 reunions, estan a la disposició d'algun conseller si en vol disposar.

El criteri principal ha estat, evidentment, el fruit d'aquestes 5 reunions. El Projecte de llei engloba o fa 3 tipus de taxa: la del 0%, que ja existia, en la qual hi introduïm alguns productes, uniformitza en la mesura del possible la taxa del 4, que és la taxa general; en manté una, que en diem incrementada, que és del 7, i la taxa especial, que és del 12.

Com a criteri general, també es fan desaparèixer tots els mínims, que en el cas d'alguns productes els feien

pràcticament invendibles. Hi havia, sobretot, els productes de rellotgeria barata que tenien una taxa de 100 pessetes, que feien que pràcticament incrementaven d'un 10% el producte. Tots aquests mínims s'han tret.

Finalment, pel que fa als productes de l'1 al 24, que són generalment els productes d'alimentació, s'adopta el criteri d'abaixar més els productes que formen part de la cistella de la compra i que, per tant, tenen una major incidència sobre la població resident. I també el criteri de no abaixar massa els productes que tenen restitució.

El resultat d'aquestes 5 reunions va deixar palesar al Govern la ferma voluntat dels comerciants, perquè ens ho van assegurar, que tota rebaixa de l'IMI i de les condicions de les despeses generals que els afectin, tenien la intenció de repercutir-la en el preu de venda, com tot bon comerciant.

Per tant, el Govern està convençut que el comerciant rebaixarà el preu de venda dels productes sempre que sigui possible. Ja ho ha hagut de fer, segurament, durant aquests últims anys, en què els marges comercials no són els que eren fa 10 anys, però, evidentment, si el comerç creix, si venen més, evidentment, podran vendre amb menys diferencial.

Evidentment que el Govern ha calculat el que deixaria d'ingressar com a resultat d'aquesta modificació, i el càlcul estava fet, sempre que les importacions es mantinguessin al mateix nivell que l'any 96. El càlcul l'havíem de fer. Suposant que ingresséssim el mateix que el 96, amb les taxes més baixes, què passaria. Però abans de contestar a aquesta pregunta ens en vam fer una altra: què pot ingressar de més l'Estat a l'implantar una mesura de rebaixa de costos fiscals que ha de repercutir a fer més competitiu el nostre comerç? És molt possible que els ingressos siguin superiors, perquè les quantitats importades, al tenir uns costos fiscals més reduïts seran, segurament, molt superiors. Però contestant a la seva pregunta, i si es mantinguessin les mateixes importacions de l'any 1996, cosa que ja no és certa, ni per l'any 97 ni pel que portem de l'any 98, l'Estat deixaria d'ingressar 398 milions de pessetes.

Per acabar, aquest any 1997 i en el transcurs del 1998, hem vist un impuls en les xifres de la nostra economia amb uns creixements superiors al 10%. Però, evidentment, no es pot esperar que tan sols sigui el Govern qui prengui unes mesures en aquest sentit, sinó que també tots els sectors econòmics han de fer els esforços que siguin necessaris per donar un millor producte, una millor qualitat en el servei i els millors preus possibles. En definitiva, ser més

competitius. Ens consta que la Cambra de Comerç i el comerç en general estan en aquesta tasca.

I em sembla que amb això he contestat pràcticament a tot; si li queda alguna cosa, puc precisar.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Alay, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Agrair la informació del Sr. ministre.

Jo vaig tenir l'oportunitat, representant el meu Grup, de coincidir en algunes d'aquestes reunions, o sigui que li pot haver semblat una impertinència la pregunta, però en tot cas era una pregunta retòrica perquè arribés aquesta informació a més gent, que ens està escoltant i que posa en dubte el sentit d'aquesta rebaixa de l'IMI.

Quant a nosaltres, de la mateixa manera que en la pregunta anterior, la nostra posició era molt crítica; aquí, la nostra posició potser no és tan crítica, sinó més aviat de dubte de l'eficàcia que pugui tenir aquesta mesura. No podem dir que anirà bé o que anirà malament. No ho sé, esperarem a veure què hi ha.

Seguim pensant que una rebaixa com la que es produeix és una rebaixa poc important, o sigui, que estem parlant que la imposició de l'IMI és una imposició molt baixa, i que les rebaixes que es produeixen, tampoc repercutiran o poden repercutir massa sobre el preu del producte. Des d'aquest punt de vista pensem que, segurament, millorar la competitivitat per aquesta via és un camí que el Govern prova i esperem que surti bé, però que nosaltres en dubtem seriosament, de la seva eficàcia. Per això dèiem això de si repercutirà. En alguns casos serà gairebé impossible de repercutir una baixa de l'1%: a un diari, es fa difícil de que abaixi el preu.

La pèrdua d'ingressos de l'Estat, a nosaltres ens preocupava. D'acord que no són xifres grans, però de mica en mica s'omple la pica, diuen, i, bé, en aquest cas, pensem que 350 milions s'ha de veure, s'ha de veure que és mes, la pèrdua que té per a l'Estat o la reactivació que podrà tenir l'economia andorrana.

És agradable veure que hi ha hagut un creixement del 10% sense que s'hagi produït encara la rebaixa de l'IMI, després tornarem a constatar aquest creixement per veure si segueix.

Simplement això, i agrair les explicacions del Sr. ministre. En tot cas agrairíem també que es fes un seguiment acurat de la repercussió que pugui tenir.

I una última reflexió, aprofitant que tinc la paraula, quan vam tenir les reunions, una reunió que hi va

haver amb la Cambra de Comerç, pel meu Grup vam fer un suggeriment o una demanda, més aviat, que tot el sector comercial no aprofités aquestes rebaixes; em refereixo que s'impliqués una mica en el procés de reactivació de l'economia millorant, particularment, la seva iniciativa empresarial, i per altra banda, i això és una demanda a tota la societat, doncs, recordar que qüestions com les dels lloguers tenen, segurament, una importància molt més gran sobre la competitivitat que no pas aquest tema de l'IMI. És una demanda a la societat, però, evidentment, és una demanda a aquesta mateixa Cambra, de vigilar o de modificar, si cal, la Llei d'arrendaments.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. ministre vol tornar a intervenir?

Alguna repregunta?

Bé, doncs, passem al punt número 11 de l'ordre del dia.

11- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Jaume Bartumeu Cassany i M. Rosa Ferrer Obiols, del Grup Mixt, per escrit de data 20 de febrer de 1998, relativa a la política de promoció turística del Principat d'Andorra a través de l'esport.

La pregunta fou publicada al Butlletí número 4/1998, del 4 de març.

Exposa la pregunta la Sra. M. Rosa Ferrer. Teniu la paraula.

La M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer:

Gràcies, Sr. síndic.

Bé, com s'ha dit, la nostra pregunta va relacionada amb la política de promoció turística del Principat d'Andorra a través de l'esport.

Nosaltres hem tingut coneixement per la premsa, i aquí permeti'm que faci un incís, espero que no rebrem la resposta que se'ns ha donat a una pregunta també formulada per Nova Democràcia, en aquesta mateixa sessió, aquesta mateixa tarda, en relació amb unes declaracions del cap de Govern en el sentit que hi havia una mala interpretació per part de la premsa. Espero que aquí, almenys, la informació que haurem tingut serà fidedigna i es podrà respondre a les preguntes; perquè si no és certa la informació, ja no té sentit que continuem formulant la pregunta.

Doncs bé, com dèiem, hem tingut coneixement que el ministre de Medi Ambient i Turisme ha decidit patrocinar, per un termini de tres anys, un equip professional de trial encapçalat per Jordi Tarrés, que és un equip estranger, no és andorrà.

Alhora, pel que fa a la política esportiva del país, el Govern, com a política global, ha manifestat que concentrarà els seus esforços a promocionar l'esport de base.

En aquestes condicions la nostra pregunta és:

És cert que el Govern, a través del Ministeri de Turisme, patrocina un equip estranger professional de trial dirigit per Jordi Tarrés?

Quins són els termes exactes del contracte que s'ha signat amb aquest equip professional? Quin import paga el Govern? Quina quantitat hi destina el Govern? Durant quants anys? Per quants exercicis pressupostaris s'ha previst fer aquesta subvenció econòmica? Quines contraprestacions tindrà com a promoció turística?

Quin és l'impacte turístic que es pretén aconseguir en relació a l'import que hi destinarà el Govern? La relació import que s'hi destina i l'impacte turístic que se n'obtindrà?

S'ha previst en el contracte que esportistes del Principat participin amb aquest equip o bé puguin beneficiar-se de l'aprenentatge? Perquè semblar que aquest equip disposa també d'una escola d'aprenentatge de trial. Hi haurà algun altre benefici per a la gent d'Andorra?

Considera el Govern que és prioritari subvencionar amb diners públics els equips estrangers com a promoció turística del país en detriment dels equips nacionals com futbol, futbol sala, voleibol, bàsquet, i molts altres que hi han aquí al país, i que també tenen o han tingut una projecció exterior important; i que a conseqüència els que sobretot han tingut, de no haver tingut cap tipus d'ajuda, doncs, han hagut de tancar portes -com aquell que diu-?.

Doncs, les nostres preguntes són aquestes.

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern, el Sr. ministre de Medi Ambient i Turisme.

El M. I. Sr. Enric Pujal:

Gràcies, Sr. síndic.

Sra. Ferrer, pot estar segur que som totalment transparents i que només diem les coses tal com són. No ens inventem res. A més a més, en aquest cas, li diré exactament com ha anat tot el procés d'esponsoritzar o d'apadrinar, o digui-li com vulgui, de donar diners a un equip de trial.

He de dir, en primer lloc, que el patrocini a un equip professional de trial, a què fa referència la pregunta formulada, no s'inscriu, quant a les motivacions de la decisió del Govern, a una acció de "política esportiva del país", tal com vostè esmenta en la seva pregunta, sinó que respon únicament i exclusivament a criteris de promoció turística del nostre país.

En aquest sentit, he de dir que s'ha valorat la incidència de la promoció d'Andorra en les aparicions en mitjans de premsa i televisió, de manera que hem considerat que aquest patrocini repercutirà molt positivament en aquesta promoció. L'equip de trial objecte del patrocini és un dels millors del món -diria el millor-, i els seus membres estan situats dins l'elit dels campionats d'aquest esport, de manera que la seva presència en manifestacions esportives i la seva aparició en mitjans de comunicació és àmpliament seguida, tant pels aficionats directes al trial com pel públic en general, amb el que s'assoleix, naturalment, que l'impacte del nom "Andorra el país del Pirineus", que figurarà tant en el vestit dels pilots com en les motos de competició, i les de sèrie (fixi-s'hi bé, unes 4.000 aproximadament) -d'una marca de reconegut prestigi en els àmbits motociclistes-, sigui molt important, fins a l'extrem que en una valoració aproximada, només pel que fa als mitjans televisius, resulta altament rendible i profitosa.

Aquí voldria aprofitar..., l'any passat, evidentment, no portaven Andorra l'equip Tarrés, portaven una altra marca prioritària; doncs, tinc un estudi que va encomanar aquesta altra marca a través de l'agència Sofres, de la font Sofres, i li puc dir que van seguir l'equip de trial 16 cadenes de televisió; hi va haver un temps de presència de la marca, no de l'equip de la marca, que en aquest cas serà Andorra, i el que no puc garantir, evidentment, és que n'hi haurà més o menys, d'1h 45min de televisió internacional, parlo de l'espanyola, francesa i d'altres països, i això està quantificat amb 99.126.500 pessetes. Això només quant a televisió.

Aquí també m'he permès de portar 4 volums com aquests, que són els dossiers de premsa i que després del Consell, si volen, tindran a la seva disposició per poder-los consultar.

Tot i que, com s'ha dit, aquesta decisió s'inscriu únicament dins la política de promoció turística, també s'ha tingut en compte que joves esportistes andorrans tindran la possibilitat d'accedir, si les seves condicions i capacitats així ho permeten, a formar part de l'organització d'aquest equip i, si és el cas, a formar part de l'equip professional, circumstància, de la qual n'estic segur, tothom se'n sentirà satisfet i en sentirà una autèntica satisfacció. Per altra part, això significarà una plataforma de relació i d'incentius, el

que també, al meu entendre, és un aspecte a valorar molt positivament.

Perdonin que m'hagi estès una mica amb el preàmbul, fet aquest necessari aclariment preliminar, que emmarca els motius que van guiar el Ministeri de Medi Ambient i Turisme a presentar la proposta i el Govern a prendre l'acord, passo a respondre, si vol, a les preguntes que m'ha formulat. Les respondré totes a la vegada. Sra. Ferrer, li va bé?

Sí?

Doncs, el punt A), que diu, és cert que el Govern... efectivament és cert: ja s'ha explicat en la meua introducció que el Govern ha acordat el patrocini amb exclusiva de publicitat de l'equip professional de trial "Team Gas Gas - Tarrés", que a partir de l'atorgament del contracte de patrocini passa a denominar-se "Andorra - Tarrés Team".

El punt B) de la seva pregunta: quins són els termes exactes del contracte, per quin import, durant quants anys, quines contraprestacions hi haurà? El contracte convé el patrocini que he referit en la meua resposta anterior, amb l'obligatorietat que els pilots d'aquest equip participin en les competicions i proves, i en totes les categories del Campionat del Món, que són 12 proves del campionat del món, esteses en tota la geografia; Campionat d'Espanya, aquí jo voldria fer un incís perquè penso que val la pena de fer-lo, ja hi ha hagut dues proves i les dues proves han estat guanyades per pilots del Team Andorra, de l'equip Andorra, la primera prova per Marcel Justribó i la segona prova per Marc Freixa, que s'ha incorporat a l'equip; per tant, estem en la línia que volia aconseguir el Ministeri de Medi Ambient i Turisme; després també, Campionat d'Anglaterra, absolutament tot; proves "indoor", la temporada de les proves "indoor" s'està acabant, i li puc dir que un corredor de l'equip Andorra ha quedat en tercer lloc d'Europa, que és el Colley, o sigui que hem assolit un resultat molt positiu en aquest sentit.

Evidentment, tots lluiran, tots llueixen ja, el logotip "Andorra el país dels Pirineus" de forma ben visible i preferencial, i també ho lluiran, evidentment, els mecànics i tot el personal de l'equip. Totes les motos de sèrie i de competició de trial, i els tres camions d'assistència també portaran el logotip "Andorra". Els pilots i tots els membres de l'equip no poden fer publicitat de cap altre país i de cap altra marca que es pugui distingir o relacionar amb els serveis d'un altre país. Els pilots de l'equip han de participar en totes les proves mencionades del calendari de 1998, sempre, naturalment, que cap lesió física no els ho pugui impedir. A més, l'equip també està a la disposició del Govern per a participar en actes de

relacions públiques, sempre que no s'afecti el calendari esportiu. Tot el material de l'equip inclourà de forma destacada el logotip "Andorra" en pòsters, fullets, catàlegs, etc.

Perdoni que sigui tant descriptiu, però penso que la pregunta així ho volia.

L'import del patrocini, també m'ho pregunta, és de quinze milions de pessetes. La durada del contracte és únicament per la temporada 1998, i això sí, amb un dret preferent de pròrroga, -en el cas de que els resultats siguin molt positius- per a altres temporades.

Contesto ara a la pregunta C): quin és l'impacte turístic que pretén aconseguir el Govern. Ja he dit molta cosa, però afegirem que crec que l'impacte turístic que s'assolirà amb aquesta promoció resulta del tot evident si es relaciona el cost amb les intervencions dels pilots i l'equip en les competicions i en les seves aparicions en diaris, revistes, publicacions especialitzades i televisió. Cal entendre que la repercussió en impactes està molt per damunt del cost, i que es tracta d'una operació absolutament rendible per a la promoció turística d'Andorra, tenint en compte, com he dit a la introducció, la categoria dels pilots i de les motocicletes, i el seguiment, naturalment, que en fan tots els afeccionats. Per altra banda, es tracta -i d'això sí que hem tingut cura- d'una promoció correcta i seriosa, en el sentit que hi ha una total atenció perquè la imatge "Andorra" sigui cuidada i que, per tant, s'ofereixi sempre un aspecte positiu d'Andorra.

Punt D): s'ha previst en el contracte que esportistes del Principat participin amb aquest equip? No està previst directament en el contracte -aquest és només un instrument que determina les condicions directes del patrocini-, però el Govern ha tingut un alt interès que, efectivament, els esportistes d'Andorra que practiquen el trial puguin tenir un accés directe a l'equip, evidentment si les seves condicions i capacitats així ho permeten, com ja he dit. En aquest sentit, hi ha un acord amb els responsables per tenir en compte aquest aspecte.

I el punt E): considera el Govern que és prioritari subvencionar amb diners públics els equips estrangers en detriment dels equips nacionals com futbol, bàsquet, etc. Bé, no hi ha, en absolut, cap detriment, Sra. Ferrer, pels equips nacionals amb aquest patrocini. En primer lloc, pel que ja s'ha aclarit al començament, que es tracta, absolutament, d'una promoció turística i, per tant, aquesta inversió en res afecta el pressupost previst per les subvencions als equips nacionals, que forma part de la política esportiva i està enquadrada en els termes del pressupost, aprovat en el seu dia per aquesta M. I.

Assemblea. No hi ha cap interferència entre el patrocini i les eventuais subvencions que es puguin atorgar als equips nacionals.

No es poden barrejar conceptes, perquè hi pot haver una confusió. Patrocinar un equip de trial de ressonància i categoria mundial amb uns determinats objectius, únicament -únicament- de promoció turística, que entenem que són indubtables per la mateixa categoria i resultats de l'equip, no significa, en absolut, cap menyspreu a equips nacionals, ni ho voldríem, evidentment, i com ja he dit, tampoc cap restricció en absolut a les seves subvencions.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sra. Rosa Ferrer, teniu la paraula.

La M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer:

Gràcies, Sr. síndic.

En primer lloc, celebrem, des de Nova Democràcia, que aquesta vegada els mitjans de comunicació hagin donat la informació correcta, i que vostè ens ho hagi pogut corroborar de primera mà aquí aquesta tarda, en aquesta sala.

Però, des de Nova Democràcia, el que volem deixar constància és el nostre rebuig a la promoció turística d'Andorra a través de l'esport de la manera en què ho està fent el Govern lliberal. Donar subvencions econòmiques a equips estrangers i escanyar tant com es pot els equips del país retirant-los tot tipus de subvencions, nosaltres no ho podem compartir i és el que s'ha fet aquests darrers dos últims anys.

Al Govern li ha costat molt poc deixar de donar ajudes econòmiques amb diners públics, i com vostè deia, no s'han de barrejar conceptes. És cert. Però els diners públics, que vinguin del Ministeri de Turisme o que vinguin del Ministeri d'Educació, on hi ha adscrit el Departament d'Esports, continuen sent diners públics i, per tant, pertanyen a tota la població, a tots els ciutadans, són diners de tots. Per tant, nosaltres entenem que s'han deixat de donar ajudes econòmiques amb diners públics als equips esportius del país, que compten amb una projecció exterior important, que segur que si féssim aquests estudis de presència exterior, de presència als mitjans de comunicació internacionals, a les televisions internacionals, segurament també veuríem que tenen un impacte i tenien una importància, perquè és clar, n'hi ha alguns que ja no poden precisament per manca de subvencions econòmiques. I en tot cas, aquests equips del país són els que millor que ningú, i repetim, millor que ningú, poden promocionar el nostre país a l'exterior, perquè sobretot el coneixen,

el representen, i en una paraula, és el seu propi país, i qui millor per representar-lo, en lloc d'anar a buscar equips estrangers.

En canvi, sí que us ha costat molt poc repartir diners a un equip, en aquest cas de trial, estranger que, possiblement, l'únic lligam que té amb Andorra és el d'algun amic ben posicionat dins de les files del Partit Lliberal.

Gràcies, Sr. síndic.

M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol tornar a intervenir?

Sr. ministre, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Enric Pujal:

Sra. Ferrer, perdoni, però m'ha fet un exposat senzillament fantàstic. No puc compartir evidentment el seu punt, perquè vostè vol dir amb el que ha dit, que jo estaria influenciat per algun amic lliberal i que m'hauria fet prendre aquesta decisió. I no és així, Sra. Rosa Ferrer. Jo prenc les decisions després, evidentment, les proposo al Govern quan veig que són promocions bones pel país, Sra. Ferrer. Només quan són bones pel país, perquè jo sóc andorrà i vostè també, i penso que tots ens estimem el país. Aleshores, si jo hagués de tenir o hagués tingut una influència d'un amic per vendre'm una moto, seria un mal andorrà i un mal ministre, i suposo que el cap de Govern ja haguera prescindit del meu servei. Doncs, penso, evidentment, que l'última manifestació que ha fet no la comparteixo.

Vull dir que també tinc una tasca difícil. Ho haig de reconèixer. Els ho dic contínuament al Govern, estic comprant i venent fum. És veritat. Haig de comprar publicitat. Sabeu que això del món de la publicitat és un món esfereïdor, perquè hi ha uns preus que poden pujar i poden baixar d'una manera tan significativa, que moltes vegades no saps mai si vas per la bona via o no hi vas. Però evidentment s'han de prendre decisions, Sra. Ferrer, i les decisions es prenen aquí, en aquesta taula, des del Govern. Allà és molt fàcil, però aquí no és tan fàcil. Quan s'ha de prendre una decisió de gastar-se 15 milions, de gastar-se 25 milions, i quan hi ha un pressupost, i parlo de turisme, que no es massa abundant, que s'ha de promocionar el país, perquè vivim d'això, Sra. Ferrer, vivim de promocionar el nostre país. Aquí tothom viu directament o indirectament del turisme. Si jo tingués 5.000 milions de pessetes per gastar-me en promoció, diria: bé, doncs, ho puc fer mínimament bé, i si m'equivoco amb 3 m'és igual. Potser sí que m'equivoco, però pensí que tant jo com el Govern quan li faig la proposta, anem amb una cura increïble

de mirar d'invertir al màxim de bé possible els diners que tenim. No ho dubti, Sra. Ferrer. Si us plau no ho dubti. Perquè li dic sincerament i de cor, perquè actuem d'aquesta manera.

Jo només voldria fer un aclariment, perquè quan vostè diu que no cuidem els equips del nostre país, jo penso que sí. Quant a turisme, evidentment, puc promocionar un equip quan està a l'elit, quan està a dalt, perquè a mi, com a ministre de Turisme, em representa, evidentment, un impacte a França, a Espanya i allà on sigui a nivell televisió (que és el que avui dia es mira), que suma més la televisió que els mitjans de premsa. Doncs, jo li vull recordar que quan el bàsquet club estava a l'ACB, jo li diré les xifres que sortien del Govern per anar a aquest equip, que penso que són importantíssimes, i penso que no es pot dir de cap manera que no hem ajudat l'elit de l'esport andorrà. Per exemple, l'any 91 se'l va ajudar amb 58 milions de pessetes; l'any 92, 202 milions de pessetes es va donar al bàsquet, 162 d'esports i 40 milions de pessetes en concepte de promoció turística. L'any 93, 120 milions, 80 d'esports i 40 de promoció turística. Fixi's bé que estic parlant de 40 milions cada any, que li donàvem al bàsquet. L'any 94, 102 milions de pessetes, 62 més 40 de promoció turística. L'any 95, 90 milions, 50 més 40 de promoció turística. L'any 96, 68.250.000, 28.250.000 d'esports i 40 milions de promoció turística, i aquí ja no estava a l'ACB, a mig any va baixar. I fins i tot l'any 97, se li dona d'esports, no al de base, se li dona d'esports directament al Bàsquet Club Andorra 16 milions de pessetes, i el Ministeri de Turisme també li'n dona 20, perquè hi havia un compromís contret des de l'any anterior. Jo penso que no ens portem malament. Penso que quan hi ha alguna cosa que ressurt a nivell de Ministeri de Turisme, evidentment que se l'ajuda, Sra. Ferrer. Evidentment que se l'ajuda.

Moltes gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna repregunta?

Bé, doncs, passem al punt número 12 i últim punt de l'ordre del dia d'avui.

12- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pels M. I. Srs. Vicenç Mateu Zamora i Vicenç Alay Ferrer, consellers generals, per escrit de data 26 de febrer de 1998, relativa a la Llei d'immigració i a les autoritzacions temporals.

La pregunta fou publicada al Butlletí número 4/1998, del 4 de març.

Exposa la pregunta el Sr. Vicenç Alay.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Segons diverses informacions divulgades pels mitjans de comunicació, i que recullen les manifestacions efectuades pel portaveu oficial del Govern, el Govern hauria acordat anar concedint, de forma il·limitada, i fins que s'aprovi la Llei d'immigració, autoritzacions temporals d'un mes prorrogable a totes les persones que ho sol·licitin.

La vigent Llei qualificada de quota d'immigració per al període comprés entre l'1 de juny de 1997 i el 31 de maig de 1998, aprovada per aquesta Cambra legislativa el dia 30 de juliol de 1997 i publicada al BOPA núm. 53, de data 20 d'agost de 1997, a diferència de les lleis de quota d'immigració precedents, inclou una disposició, que fou proposada com a esmena per Iniciativa Democràtica Nacional i, un cop transaccionada, fou aprovada per unanimitat pels membres de la Comissió Legislativa d'Interior, del tenor literal següent:

"Disposició adicional segona.

En el supòsit que la quota d'autoritzacions de sojorn i treball que estableix aquesta Llei s'exhaureixi amb anterioritat al dia 31 de maig de 1998, el Govern podrà proposar una ampliació de la quota que haurà d'ésser aprovada pel Consell General".

Aquesta iniciativa parlamentària del nostre Grup responia a la voluntat de dotar el Govern dels mecanismes legals que permetessin, en cas de necessitat per la insuficiència de la quota, poder actuar dins de la legalitat, tot i respectant la divisió de poders i les competències del Consell General, i evitar així els lamentables espectacles que s'havien produït els anys anteriors quan el Govern, sense cap habilitació legal, anava concedint, al marge de la Llei, autoritzacions de treball. Així ho va entendre per unanimitat la Comissió Legislativa d'Interior i així es va aprovar per aquesta Cambra.

Cal també recordar al Govern que la nostra Constitució obliga els poders públics a actuar amb plena submissió a la Constitució, les lleis i els principis generals de l'ordenament jurídic.

Ateses aquestes consideracions es pregunta,

Primer.- *Per quin motiu el Govern, fent cas omís del que preveu la disposició adicional segona de la Llei qualificada de quota d'immigració per al període comprés entre l'1 de juny de 1997 i el 31 de maig de 1998, no ha proposat al Consell General una ampliació de la quota d'autoritzacions de sojorn i treball i, per contra, ha*

decidit continuar amb la pràctica de concedir autoritzacions de treball al marge de la Llei?

Segon.- Segons el Govern, per a què serveixen les quotes d'immigració que aprova el Consell General i que actualment impliquen l'única orientació política en matèria immigratòria, si malgrat el que disposa la Llei, un cop exhaurida la quota, continua concedint autoritzacions de sojorn i treball?

Tercer.- Creu el Govern que, en moments en què, per altres motius de tots coneguts, la seriositat i credibilitat d'Andorra com a Estat de Dret es posa en dubte fora de les nostres fronteres, actuacions com aquesta ajuden a consolidar el nostre país com un Estat de Dret, respectuós amb les lleis, i ajuden que la imatge de les nostres institucions millori a l'exterior?

El M. I. Sr. Síndic General

Respon pel Govern el M. I. Sr. Ministre d'Interior. Teniu la Paraula.

El M. I. Sr. Ministre d'Interior

En l'exposició de motius de la Llei qualificada de quota d'immigració per al període comprès entre l'1 de juny de 1997 i el 31 de maig de 1998, ja es preveia que aquesta Llei de quota hauria d'ésser la darrera, puix que s'estava acabant d'enllestir la Llei qualificada reguladora de la immigració al Principat d'Andorra. Atès que aquest Projecte de Llei es troba en preparació, no s'ha cregut convenient proposar una ampliació de la Llei de quota ja que aquesta podria *solapar* l'esmentat projecte de Llei.

Això no obstant, en cas que es retardés la tramitació, no es descarta la possibilitat de presentar una ampliació de la Llei de quota tal com ho preveu la disposició addicional segona de la vigent Llei.

El M. I. Sr. Síndic General

Sr. Vicenç Alay, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Alay

Sr. ministre, em deixa de pedra. A veure si vostès, primer ens acaben de dir que la presentaran d'aquí a quatre dies. Ara acaba dient que si es demora molt presentaran això. Potser no cal esperar tant. Tenien la possibilitat, jo entenc que..., tal com ha comentat el Sr. Sangrà, que tenien números d'aquí, o bé en el cas seu de la CASS, penso que vostès també han de tenir números sobre l'exhauriment progressiu de la quota d'immigració. Per les informacions que tinc, la quota d'immigració s'hauria exhaurit a principis d'any. És a dir que a finals de l'any 1997, o durant

l'últim temps s'hauria vist, una mica, fent una mica d'anàlisi, en quin moment s'exhauriria la quota. No crec que s'exhaurís d'un dia a l'altre. Creiem que aquesta era l'ocasió per a utilitzar aquell recurs que vostès utilitzen de tant en tant, que és el tràmit d'extrema urgència i necessitat. Aquest sí que era un recurs a utilitzar, o sigui era el moment a utilitzar aquest recurs. Era en aquell moment que s'havia d'haver fet. Ara, no ens enganyem, en aquesta cambra a vegades s'ha parlat de alegalitat o d'altres eufemismes. La seva decisió de donar autoritzacions, de la manera que les estan donant, sense accedir al que es disposa en la Llei, doncs, és purament il·legal. O sigui estan absolutament al marge de la Llei. Entenem que calia, en el seu moment, haver fet aquest gest, aprofitar aquesta avinentesa, i entrar aquesta Proposició de modificació de Llei. És més, ho ha dit a la introducció, va ser una esmena nostra, però que va tenir el vot unànim de tota la Comissió. Sí, es va entendre que era una bona proposta. Vot unànim que certament inclou els consellers de la majoria lliberal. Bé, vostè ens ha dit que tenia por que *solapés*. Pel cap baix, i això ja ho han repetit alguna vegada als mitjans de comunicació, aquesta Llei no entrarà abans; clar, estem a meitat de març, no entrarà abans de l'abril, o a finals de març, o sigui que, l'aprovació d'aquesta Llei és llargament improbable que es pugui produir abans del dia 31 de maig, comptant amb el tràmit d'esmenes etc. O sigui, per nosaltres és absolutament inacceptable que s'hagi produït aquesta decisió d'actuar al marge de la Llei. Introdueixo la segona pregunta

Segons el Govern, per a què serveixen les quotes d'immigració que aprova el Consell General i que actualment impliquen l'única orientació política en matèria immigratòria, si malgrat el que disposa la Llei, un cop exhaurida la quota, continua concedint autoritzacions de sojorn i treball? Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General

Sr. ministre, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Ministre d'Interior

En cap cas el Govern vulnera la voluntat del Consell General en matèria d'immigració, ja que les autoritzacions que es lliuren no són temporals sinó provisionals. Aquestes autoritzacions no suposen cap dret adquirit com a tal, i únicament suposen una situació transitòria per fer front a l'actual creixement econòmic que pateix la nostra economia. No hem d'oblidar que el Govern és també responsable de la bona marxa de la nostra economia i que no pot influir negativament en la salut de les nostres

empreses i, per consegüent, de les persones treballadores.

El M. I. Sr. Síndic General

Sr. Vicenç Alay, vol tornar a intervenir?

El M. I. Sr. Vicenç Alay

Gràcies, Sr. síndic. Bé, si no ho he entès malament, diu que això no són quotes temporals sinó provisionals. Bé, jo entenc que la Llei de quotes és l'única Llei de quotes que hi ha. O sigui qualsevol quota que no estigui recollida en la Llei de quotes és inadmissible des del punt de vista legal. O sigui, això no canvia en res la qualificació que hem fet des del nostre Grup que això és un procediment al marge de la Llei. Bé, no m'ha acabat de contestar per a què servien les quotes d'immigració. Nosaltres, en això, jo li vaig a fer una reflexió, nosaltres sí que entenem que tenen un sentit les quotes, en aquest moment en aquest moment, en què no existeix una altra llei. O sigui, si fem quotes, és precisament perquè el mercat laboral s'ha de regular. Abans s'ha estat parlant de l'interès general i de l'interès particular que significava la Llei d'immigració, i és des d'aquest punt de vista: si quan s'acaben les quotes, el Govern té la llibertat de seguir donant autoritzacions és que no cal que ens matem a fer lleis de quotes. O sigui, és una eina absolutament inoperant en aquest sentit. Bé, per acabar introdueixo la tercera pregunta.

Creu el Govern que, en moments en què, per altres motius de tots coneguts, la seriositat i credibilitat d'Andorra com a Estat de Dret es posa en dubte fora de les nostres fronteres, actuacions com aquesta ajuden a consolidar el nostre país com un Estat de Dret, respectuós amb les lleis, i ajuden que la imatge de les nostres institucions millori a l'exterior? Bé, això no sabria dir si es una pregunta o una lamentació. En tot cas, si em vol contestar. Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General

Intervé pel Govern el Sr. cap de Govern. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern

Sí, gràcies, Sr. síndic. Quant a les autoritzacions provisionals, citades aquí, hem de dir que des de l'any 1990, com a mínim, lamentablement es fan servir per tots els governs, i s'han hagut de fer servir perquè moltes vegades l'economia del país ha tirat més endavant de la previsió que s'havia tingut. I lamentablement, i per això hem arribat a la conclusió que hem arribat, és que la Llei d'immigració no podrà

tenir un sistema de quotes, haurà de ser d'una altra manera, això, perquè l'economia a vegades va molt més endavant de les previsions polítiques que es poden fer. També voldria dir que la tercera pregunta que fa vostè sí que és una lamentació o una afirmació. Quan diu vostè, que per altres motius, la seriositat i credibilitat d'Andorra, com a Estat de dret, es posa en dubte, és la seva opinió; no la comparteixo gens, aquesta opinió, no està posada en dubte, la seriositat d'Andorra com a Estat de dret. La seriositat d'Andorra, com d'altres coses, no es posa en dubte per una raó: d'alguna manera hi ha alguna cosa positiva amb el que Andorra està tenint avui dia, malgrat la manca de concreció de moltes lleis. I és una oferta de treball pròspera. I això existeix, i això compta per totes les persones que troben treball a Andorra, em sembla a mi. I és clar, és difícil d'evitar la pressió de tot el sector econòmic que va creixent, com molts sectors econòmics d'Andorra afortunadament creixen, perquè puguin continuar tenint la mà d'obra. Tot això passa, com és natural i com s'ha dit tantes vegades, per tenir enllestida la Llei d'immigració, amb la Borsa de Treball al costat. Però malgrat això, mentre el creixement sigui difícil d'evitar, serà difícil evitar que el sistema de quotes no serveixi en algun moment. Ara bé, hi ha un mitjà, que serà el que en el moment necessari es podrà emprar, que és proposar a aquest Parlament l'adopció d'una llei, encara que sigui per mesures urgents, de la quota que faci falta. Això no ho descartem, per estar estrictament dins de la legalitat en tots els temes. I en canvi, això hauria de correspondre al Parlament, entrant en aquest detall, si hi ha una política clara d'immigració, a través d'una llei.

El M. I. Sr. Síndic General

Sr. Vicenç Alay, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Alay

Gràcies, Sr. síndic. D'això vostè en diu que és una opinió, evidentment que és una opinió. Però el que vostè ha dit, en tot cas, parlarà de la bondat de l'economia andorrana, no de la bondat del nostre Estat de dret. Ha comentat que això -una cosa, a més, es repeteix molt-, això ve de molt lluny, evidentment que ve de molt lluny. Tinc aquí alguns retalls de diari: IDN reclama que es legalitzin les autoritzacions de treball. Això és de l'any 1994. Bé, aquí n'hi ha vàries que són del mateix tenor. Bé, és una cosa que no ve de nou. Ara, jo no entenc per què es van prendre la molèstia el seu Grup Parlamentari de votar-nos la nostra proposició de llei, si es considerava tan... -la nostra esmena, vull dir- si es considerava tan irrellevant. Nosaltres,

precisament quan la vam fer, i estava en la motivació d'aquesta esmena, quan la vam presentar a discussió, va ser justament perquè sabíem la dificultat de fixar unes quotes. I vam donar la possibilitat a la Cambra de dotar-se d'una eina legal, per no tenir, com havia succeït, i és veritat que havia succeït, amb el seu Govern, però també anteriorment, de caure repetidament en la il·legalitat. Això és un tema que ens preocupa molt, però veiem que no hi ha manera de corregir-lo, i en temo que si aquesta Llei d'immigració no arriba aviat serà una altra pregunta a formular l'any que ve. Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General

El Govern vol tornar a intervenir. Sr. cap de Govern, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern

Molt breument, si em permet Sr. síndic, lamento en aquest aspecte no tenir ministres d'IDN. Sé que és tan difícil, com vostès sempre plantegen, potser sí que en alguns temes la vostra previsió manifestada, tal com ha dit vostè, Sr. Vicenç Alay, a vegades serviria per a qualsevol govern, inclòs el nostre.

El M. I. Sr. Síndic General

Alguna repregunta? Sr. Vicenç Alay.

El M. I. Sr. Vicenç Alay

Ho agraeixo, perquè sé que ho diu de tot cor. Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General

Sí, bé, perdó, el Sr. Josep Dallerès vol formular una repregunta.

El M. I. Sr. Josep Dallerès

Sí, gràcies Sr. síndic. És únicament una precisió sobre quan s'ha fet referència als antics governs. Jo voldria recordar que els governs des de l'any 1992, 1993, en què vaig participar, no van donar mai residències provisionals. És a dir, es va fer una lectura molt oberta del text de quotes. Es va decretar des de segons quines files que era il·legal. El sistema era el següent: hi havia la Llei de quotes votada, i es cobrien les altes i les baixes, efectivament. La Llei donava aquesta lectura possible. I jo crec que si el Govern lliberal hagués continuat en aquesta tònica, com a mínim, avui, es podria discutir si allò és legal o alegal -amb paraules del llavors conseller, Sr. Marc

Forné. Recordo que va parlar d'alegalitat, més que d'il·legalitat, però la Llei permetia aquella lectura. És a dir, possiblement si s'hagués continuat, i en tot cas, utilitzant aquell sistema, no estaríem discutint avui això. Els dos anys aquells, se'n van poder votar de quotes, i el sistema permetia funcionar

El M. I. Sr. Síndic General

Sr. cap de Govern, vol tornar a intervenir?

El M. I. Sr. Cap de Govern

Molt breument. Gràcies, Sr. síndic. Sr. Dallerès, és veritat el que vostè diu. També em sembla que una vegada entrat el nostre Govern, també va fer servir el sistema d'altres i baixes, és a dir que no és una novetat per a nosaltres. El que passa és que ha esdevingut cada vegada més difícil, i cada vegada més ajustat al control de les persones que realment fan baixes autèntiques, i les que no ho fan, les que no es donen de baixa i estan de baixa del país. I això és una cosa en què haurem de treballar molt, i és clar, requereix més mitjans dels quins tenim, potser. Però es va ajustant cada vegada més la realitat a la declaració. Tots sabem aquí que hi ha persones que utilitzen el permís de treball d'Andorra per una temporada suposem d'hivern, i que el mantenen durant l'estiu equívocament o falsament. Arribar a cada un dels casos no és tan fàcil, però s'hi ha d'anar arribant, perquè la realitat és que la gent que vol un treball a Andorra ha de ser a Andorra a treballar, no ha d'estar a la costa amb un permís andorrà. A la costa, dic, perquè és el que tots pensem, que és el més evident. Crec que s'hi va arribant, a mesura que el treball i la informatització dels mitjans de l'Oficina d'Immigració i la Policia van permetent cada vegada més un control més ajustat. És difícil i és dur, però s'hi ha d'arribar. És clar, és la feina del Govern, i és la nostra responsabilitat. Segur. Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General

Alguna repregunta? Doncs, acabat aquest punt de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

(Són les 18.40h)

Diari de Sessions del Consell General

Dipòsit legal: And. 275/94
ISSN 1024-9052

Preu de l'exemplar: 200 PTA
Subscripcions: Tel. 821234